

อิมามหุเซน

ตัวตนและอุดมการณ์

หะซัน อัศศีอ์ฟฟาร เขียน

มิกด้าด วงศ์เสนาอารี แปล

สารบัญ

บทนำ.....	4
พินิจเหตุการณ์การถือกำเนิดของอิมามฮุเซน	6
ปรากฏการณ์สำคัญ	7
ตัวอย่างของตัวบทรายงาน.....	9
ข้อควรพินิจ.....	15
จากความรู้ในสิ่งเร้นลับ	16
ความสำคัญของตัวบุคคลของเหตุการณ์	18
อนาคตของลูกหลาน	22
มิติต่างสังคมจากชีวิตของอิมามฮุเซน	27
มิติต่างสังคมในชีวิตของท่านอิมาม.....	28
การอยู่ร่วมกับสังคม	28
แบบอย่างทางจริยธรรม	35
การให้ความสำคัญกับผู้ด้อยโอกาสในสังคม.....	37
การปฏิบัติของฮุเซนคือการปฏิบัติแห่งปัญญา	43
ผลกระทบทางความคิดและวัฒนธรรม	45
ในทางศาสนา	46
ในทางการเมือง	48
ในทางสังคม	50

ขุมคลังความรู้แห่งหุขัยนี้.....	51
การจัดระเบียบองค์ความรู้.....	53
อาชुरอ โอกาสในการสร้างเสริมอุดมการณ์.....	59
คุณูปการอันยิ่งใหญ่.....	61
เพื่อประโยชน์ที่มากขึ้น	63
การสร้างควมมีชีวิตชีวาให้แก่การรำลึก	64
การสร้างควมสมานสามัคคีในการทำงาน	66
สำส่นแห่งเอกภาพและควมสมานฉันท์	68
การเคารพกฎระเบียบ	70
อาชुरอและวัฒนธรรมของประชาคมเชื้อฮ้อ	72
การรำลึกถึงชีวประวัติของอะฮ์ลุลบัยต์	78
ผู้นำทางศาสนาและบรรพตฐานของการคัดเลือก	80
การปฏิเสธควมอธรรมและการกดขี่	82
การยับยั้งชั่งใจ	85
การใช้ประโยชน์จากอาชुरอ	88
บรรณานุกรม	92

บทนำ

มีผู้คนมากมายที่ใช้ชีวิตอยู่ใน โลกนี้โดยไม่ใส่ใจต่อสิ่งใด นอกจากตัวของพวกเขาเอง สิ่งสำคัญที่สุดที่พวกเขาคำนึงถึงและทุ่มเทความพยายามเพื่อแสวงหามันก็คือประโยชน์และความสุขส่วนตัว ความสำเร็จที่คนกลุ่มนี้สร้างไว้ในชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับเพียงน้อยนิด อีกทั้งพวกเขาก็ไม่ได้สร้างคุณูปการใดที่ควรแก่การบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ คนกลุ่มนี้เพียงแค่เกิดมาบนโลกนี้แล้วก็ตายจากไปโดยที่มิได้ทิ้งร่องรอยใดไว้ให้โลกจดจำ ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นเพียงผู้บริโภคแต่ไม่มีความสามารถในการผลิต เป็นผู้ใช้ประโยชน์แต่ไม่สร้างประโยชน์อันใด

ในขณะที่เดียวกัน มีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีมุมมองต่อชีวิตกว้างไกลกว่านั้น พวกเขา มักจะคำนึงถึงปัญหาของเพื่อนมนุษย์อยู่เสมอ และทุ่มเทร่างกายแรงใจทั้งหมดที่มีไปเพื่อสร้างความสุขแก่ผู้อื่นและรับใช้อุดมการณ์อันสูงส่งที่พวกเขามี ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะยกระดับชีวิตให้สูงขึ้น คนกลุ่มนี้เองที่เป็นผู้กำหนดโฉมหน้าประวัติศาสตร์ และควบคุมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในชีวิต

และเสียงสะท้อนคนกลุ่มที่เองที่จะยังคงอยู่อย่างเป็นนิรันดร

ท่ามกลางการผ่านพ้นของกาลเวลา

กลุ่มคนชั้นแนวหน้าของคนกลุ่มที่สองนี่ก็คือนักปฏิวัติ ผู้ซึ่งปฏิเสธที่จะนั่งเฉยและก้มหัวให้ความอยุติธรรม แต่เลือกที่จะป่าวประกาศเสียงแห่งความจริงและธำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ผากชีวิตและวิญญาณไว้ในอ้อมมือของตน โดยไม่หวั่นเกรงว่าความตายจะมาประสบกับพวกเขาหรือตัวของพวกเขาเองจะมุ่งหน้าไปสู่ความตาย และบรุษผู้ประทับอยู่ ณ จุดสูงสุดของนักปฏิวัติชั่วทุกยุคสมัยก็คือ อิมามหุเซน อิบนอะลี (อ)

ด้วยเหตุนี้เอง จึงไม่แปลกหากว่าโลกนี้จะเต็มไปด้วยการกล่าวขวัญถึงท่านในทุกยุคทุกสมัย และไม่แปลกเลยหากว่าเราจะพบเห็นผู้คนมากมายรำลึกถึงการต่อสู้อันศักดิ์สิทธิ์ของท่านในช่วงเริ่มต้นของปีฮิจเราะฮ์ศักราช และหนังสือที่อยู่ในมือของผู้อ่านเล่มนี้ก็เขียนขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการรำลึกถึงท่าน โดยผู้เขียนได้มุ่งเน้นที่จะกล่าวถึงประเด็นสำคัญในสองมิติ คือ มิติแห่งความเป็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่และอุดมการณ์อันศักดิ์สิทธิ์ที่ผลักดันท่านไปสู่การปฏิวัติอันทรงคุณค่านี้

หะซัน อัศศีอ์ฟฟาร

30/4/1426

พินิจการถือกำเนิดของอิมามหูเซน

ปัญหาหนึ่งที่มีมักจะพบเห็นกันในการศึกษาด้วยททางศาสนาที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ก็คือ การเลือกศึกษาข้อมูลแบบแยกส่วน โดยมุ่งเน้นไปที่ตัวบทและเหตุการณ์บางส่วนแล้วนำเสนอมันอย่างใหญ่โต แต่ในขณะที่เดียวกันก็มองข้ามตัวบทและเหตุการณ์อื่น ๆ หรือศึกษาด้วยทและเหตุการณ์เหล่านั้นแบบผ่าน ๆ ไปโดยมิได้ให้ความสำคัญอะไรมากนัก แต่เลือกเฉพาะส่วนที่สอดคล้องกับรสนิยมส่วนตัวหรือแนวคิดทางศาสนาและการเมืองที่ตนยึดถือ โดยมิได้คำนึงถึงบรรทัดฐานทางวิชาการหรือความเป็นกลางแต่อย่างใด

บางครั้งเราอาจพบเห็นกลุ่มคนที่นิยมทำการศึกษาด้วยทในลักษณะนี้ให้ความสำคัญต่อตัวบทหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง โดยที่การศึกษาของเขามีได้มีความพิเศษหรือแตกต่างอะไรไปจากการศึกษาของคนอื่น ๆ นอกจากเป้าหมายในการรับใช้แนวคิดที่ตนสังกัด แต่ในขณะที่เดียวกันก็กลับปิดตาข้างหนึ่งแล้วทำเป็นมองไม่เห็นตัวบทและเหตุการณ์อื่น ๆ ในขณะที่ตัวบทและ

เหตุการณ์เหล่านั้นอาจจะมีผลสำคัญที่จำเป็นจะต้องศึกษาอย่างละเอียดรอบคอบ

ตามหลักของความเป็นกลางแล้ว การศึกษาด้วยทหหรือเหตุการณ์หนึ่งจะต้องเป็นไปตามบรรทัดฐานทางวิชาการ โดยจะต้องพิจารณาถึงระดับความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของตัวบท รวมถึงสถานภาพของตัวบทในทางแง่คิดและบทบัญญัติทางศาสนา โดยที่การศึกษาทั้งหมดจะต้องดำเนินไปในบริบทของข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์

เมื่อพูดถึงเรื่องราวการถือกำเนิดของอิมามหุเซน อิบนุอะลี หลานของศาสนทูตของอัลลอฮ (ศ็อลฯ) ก็เช่นกัน เราจะเห็นได้ว่า เหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ยากจะหาเหตุการณ์ใดมาเปรียบเทียบได้ แต่ในขณะที่เดียวกันเรากลับสังเกตเห็นว่าเหตุการณ์นี้ยังมีได้รับความใส่ใจเท่าที่ควรในหมู่มุสลิมที่นิยมศึกษาประวัติศาสตร์และตัวบททางศาสนา

ปรากฏการณ์สำคัญ

มีตัวบทมากมายที่กล่าวถึงการถือกำเนิดของอิมามหุเซน (อ) ในลักษณะที่เป็นปรากฏการณ์สำคัญ รวมไปถึงการที่ท่านได้เติบโตมาในอ้อมอกของอัลมุศตอฟา (ศ็อลฯ) ผู้เป็นตาของท่าน

และการที่ท่านศาสดา (ศ็อลฯ) ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ที่หุเซน (อ) จะ ถูกสังหาร และความเจ็บปวดใจที่ท่านมีต่อเหตุการณ์นั้น

โดยปกติทั่วไป หากมีเด็กทารกเกิดขึ้นมาในครอบครัว หนึ่ง บรรยายากาศที่จะปกคลุมครอบครัวนั้นก็จะมีแต่ความปีติยินดี และสิ่งเดียวที่ครอบครัวนั้นคาดหวังก็คืออนาคตอันสดใสของ สมาชิกใหม่ที่เพิ่งจะลืมตาดูโลก สำหรับท่านศาสดา (ศ็อลฯ) ก็ เช่นกัน ท่านย่อมจะต้องเฝ้าคอยด้วยใจถวิลหาถึงสิ่งที่อัลลอฮ์ผู้ทรง สูงส่งได้สัญญาแก่ท่านไว้ ในการที่พระองค์จะประทานทายาท ให้แก่ท่าน เพื่อที่ทายาทคนนั้นจะได้มาสืบทอดสายเลือดและสาน ต่อแนวทางของท่าน ซึ่งก่อนหน้านั้นพวกกูเรซได้ดูแคลนว่าท่าน เป็น “อัลอับด์ร” ผู้ไร้ทายาทสืบสกุล จนกระทั่งอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง ได้ประทานซูเราะฮ์ อัลเกาะฮ์ร ลงมาว่า

เราได้มอบแก่เจ้าซึ่งเกาะฮ์ร

ฉะนั้น จงนมัสการองค์อภิบาลของเจ้าและพลีสัตว์

แท้จริงแล้วศัตรูเจ้าคืออับด์ร

ซึ่งความหมายหนึ่งของอัลเกาะฮ์ร ในที่นี้ที่อัลลอฮ์ได้

ประทานให้แก่ศาสดาของพระองค์ก็คือ ทายาทสืบสกุล พิศุรรรอซี

กล่าวว่า “และคำกล่าวที่สาม อัลเกาย์ร [หมายถึง] ลูกหลานของท่าน พวกเขากล่าวเช่นนี้ก็เพราะว่าซูเราะฮ์นี้ประทานลงมาเพื่อโต้ตอบผู้ที่ดูแคลนท่านว่าเป็นคนที่ไร้ลูกหลาน”¹

และตามที่กล่าวมานี้ ท่านศาสนทูต (คือล๑) ก็น่าจะแสดงความปีติยินดีต่อการเกิดของหุเซน (อ) ผู้เป็นหลานของท่าน ทว่าสิ่งที่หะดีษพูดถึงกลับกลายเป็นว่าท่านได้แสดงความโศกเศร้าเสียใจต่อสิ่งที่จะประสบกับหลานของท่านในหลายโอกาส ซึ่งท่านไม่เคยแสดงท่าทีเช่นนั้นกับผู้ใดมาก่อน ดังนั้น การแสดงออกของท่านในกรณีนี้จึงเป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่งแก่การพิจารณา

ตัวอย่างของตัวบทรายงาน

มีตัวบทรายงานมากมายที่กล่าวถึงปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาดนี้ ซึ่งตำราหะดีษของมุสลิมทั้งในสายธารของซุนนะฮ์และชีอะฮ์ต่างได้บันทึกไว้อย่างมากมาย และนักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาหะดีษก็ได้รับรองความถูกต้องของสายรายงานไว้ เราขอยกตัวอย่างมาสักบางตัวบท ดังนี้:

¹ ฟีลรอรอซี. (ม.ป.ป.). *อัดดีฟซีร อัลกะบีร*. เล่ม 32 หน้า 124

1. ในหนังสืออัลมุตศร็อก อะลัศคอฮียัน ของฮาгим อันนิ ซามูรี² หะดีษหมายเลข 4818 ด้วยสายรายงานของเขาจาก อุมมุลฟัลล์ บินคุฮาริษ กล่าวว่า ท่านได้เข้าไปพบศาสนทูต ของอัลลอฮ (ศ็อลฯ) แล้วกล่าวว่า “โอ้ศาสนทูต ของอัลลอฮ ฉันฝันเห็นสิ่งที่ไม่ดีในคืนนี้” ท่านศาสนทูต ถามว่า “อะไรหรือ” ท่านกล่าวว่า “มันเป็นสิ่งที่ร้ายแรงยิ่ง นั้ก” ท่านศาสนทูตถามต่อไปว่า “อะไรเล่า” ท่านกล่าวว่า “ฉันเห็นเหมือนก้อนเนื้อจากร่างกายของท่านถูกตัดออก และนำมาวางบนมือของฉัน” ท่านศาสนทูตของอัลลอฮจึง กล่าวว่า “เธอเห็นสิ่งที่ดี ฟาฎิมะฮ์จะให้กำเนิดลูกชาย หากอัลลอฮทรงประสงค์ แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นจะมาอยู่บน ดักเธอ”³ หลังจากนั้นฟาฎิมะฮ์ก็ให้กำเนิดหุเซน แล้วเขาก็ มาอยู่บนดักของฉันดังที่ศาสนทูตของอัลลอฮ (ศ็อลฯ) ได้ บอกไว้ หลังจากนั้นในอีกวันหนึ่งฉันก็เข้าไปหาศาสนทูต ของอัลลอฮแล้ววางเขาลงบนดักของท่าน ในครั้งนั้นมีสิ่ง ที่ทำให้ฉันประหลาดใจ ดวงตาทั้งสองของศาสนทูต ของอัลลอฮมีน้ำตาไหลออกมา ฉันถามท่านว่า “โอ้ศาสนดา

² ต่อไปนี้จะขอเรียกโดยย่อว่า “อัลมุตศร็อกฯ” - ผู้แปล

³ หมายถึง มาอยู่ในการเลี้ยงดู - ผู้แปล

แห่งอัลลอส ขอให้บิดาและมารดาฉันได้พลีเพื่อท่าน ท่าน
เป็นอะไรหรือ” ท่านกล่าวว่า “ญิบริล (อ) ได้มาหาฉันแล้ว
บอกฉันว่า ประชาชาติของฉันจะสังหารบุตรของฉันคน
นี้” ฉันถามท่านว่า “คนนี้หรือ” ท่านตอบว่า “ใช่” แล้วท่าน
ก็นำดินของเขามาให้ฉัน เป็นดินสีแดง อัลฮากิมกล่าวว่า
หะดีษบทนี้เป็นหะดีษที่ถูกต้องตามเงื่อนไขของเชกทั้ง
สอง ทว่าท่านทั้งสองไม่ได้รายงานมันไว้⁴

2. เชคมุฮัมมัด นาสิรุদ্ดีน อัลอัลบานี ได้รายงานหะดีษ
ข้างต้นไว้ในซิลซิลละฮ์ อัลอะหาดีษ อัศศอฮีซะฮ์ หมายเลข
821 แล้วแสดงความเห็นว่า มีเครื่องบ่งชี้มากมายที่แสดง
ให้เห็นถึงความถูกต้องของหะดีษบทนี้ เช่นหะดีษที่
รายงานโดยอะหมัด อิบ努ฮันบัล (6/294) ที่กล่าวว่า ะกะอ์
ได้รายงานหะดีษให้แก่เราว่า अबดุลลอฮ อิบนุสะอีด ได้
รายงานหะดีษให้แก่เรา จากบิดาของเขา จากอาอิชะฮ์และ
อุมมุสะละมะฮ์ ว่า ท่านศาสดาได้กล่าวกับคนใดคนหนึ่ง
ในหมู่พวกนางว่า “มะลัก์ท่านหนึ่งได้เข้ามาในบ้านของ
ฉัน โดยที่ท่านไม่เคยเข้ามาพบฉันมาก่อนเลย ท่านบอกฉัน

⁴ อัลฮากิม อันนิซามูรี. (ม.ป.ป.). *อัลมุสตัศวีร็อก อะลัศศอฮีฮัน*. เล่ม 3 หน้า 194

⁵ เอกพจน์ของมลาอิกะฮ์ - *ผู้แปล*

ว่า หุเซน บุตรของท่านคนนี้จะถูกสังหาร และหากท่าน
ประสงค์ฉันก็จะให้ท่านได้เห็นดินจากผืนดินที่เขาจะถูก
สังหาร” ท่านกล่าวว่า “แล้วท่านก็นำดินสีแดงออกมา”
อัลอัลบานีกล่าวว่า สายรายงาน (อิสнад) นี้ถูกต้องตาม
เงื่อนไขของเขทั้งสอง และอัลฮัยษะมี (9/187) กล่าวว่า
อะหมัดได้รายงานหะดีษบทนี้ไว้ และผู้รายงานของเขา
เป็นผู้รายงานที่ถูกต้อง⁶

3. อิมามอะหมัด อิบน์ฮันบัล ได้รายงานไว้ในมุสนัดของท่าน
ในหะดีษหมายเลข ด้วยสายรายงานของท่านจากอับ
ดุลลอฮ์ อิบน์นะญี จากบิดาของเขาว่า เขาได้เดินทางไป
กับอะลี ซึ่งเขาเป็นผู้ดูแลที่ทำความสะอาดของท่าน เมื่อ
เดินทางไปใกล้ชั้นขะวาในขณะที่ท่านกำลังมุ่งหน้าไปคิฟ
ฟีน อะลีได้ทูลขึ้นว่า “จงอดทนเถิดอบูอับดุลลาฮ จง
อดทนเถิดอบูอับดุลลาฮ ณ ริมฝั่งฟุรอต” ฉันถามท่านว่า
ทำไมหรือ ท่าน (อ) กล่าวว่า “ท่านศาสดาได้มาหาฉันใน
วันหนึ่งด้วยสองดาที่เอ่อล้นด้วยน้ำตา ฉันถามท่านว่า โอ้
ศาสดาของอัลลอฮ ใครทำให้ท่านโกรธเคืองหรือ เหตุใด

⁶ มุฮัมมัด นาสิรุদ্ดีน อัลอัลบานี. (ม.ป.ป.). *ซิลซิละฮ์ อัลอะหะดีษ อัศศอฮิษะฮ์*. เล่ม 2
หน้า 485

ดวงตาทั้งสองของท่านจึงเอ่อล้นด้วยน้ำตา” ท่านกล่าวว่า “ญิบรีลเพิ่งออกไป ท่านบอกฉันว่าหุเซนจะถูกสังหาร ณ ริมฝั่งฟูรอด” ท่านถามฉันว่า “ฉันจะให้เธอคนกลืนของ ผืนดินแห่งนั้นเอาไหม” ฉันตอบว่า “ขอรับ” แล้วท่านก็แผ่ มือของท่าน ไปกำเอาดินมาหนึ่งกำมือแล้วมอบให้ฉัน แล้ว ฉันก็ไม่สามารถกลืนน้ำตาไว้ได้⁷

นอกจากนี้ยังมีตัวบทอีกมากมายที่ได้รับการบันทึกไว้ใน ตำราหะดีษเล่มต่าง ๆ และประวัติศาสตร์เองก็ได้ถ่ายทอดเรื่องราว ของศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) ในเรื่องนี้ให้เราได้ประจักษ์ว่า ท่านเองก็เคยกล่าวไว้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับหุเซนผู้เป็นหลานของ ท่าน และยังได้แสดงความโศกเศร้าเสียใจต่อเหตุการณ์ดังกล่าว ก่อนที่มันจะเกิดเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ โดยที่หุเซน (อ) ถือ กำเนิดในอิจราฮ์ศักราชที่ 4 หรือ 3 และการเป็นชะฮีด (มรณสักขี) ของท่านเกิดขึ้นในปีอิจราฮ์ศักราชที่ 61 จนเรื่องนี้ได้กลายเป็นสิ่ง ที่รับรู้กันในครอบครัวของท่านศาสดาและเศาะหาบะฮ์ผู้ใกล้ชิด ดังที่ฮาซิม อันนิซามูรี ได้รายงานไว้ในอัลมุสตัดร็อกฯ ด้วยสาย

⁷ อะหมัด อิบनुฮันบัล. (1999). *มุสนัด อัลอิมามอะหมัด อิบनुฮันบัล*. เล่ม 1 หน้า 264

รายงานจากอิบนูอับบาส (ร.ฎ.) ว่า “เราไม่เคยสงสัย และอะฮ์ ลุดบัยต์ก็ต่างรู้กันดีว่าหุเซน อิบนูอะลีนนั้นจะถูกสังหารที่อัญญ์อ็อฟ”⁸

นอกเหนือจากนี้ มารดาของศรัทธาชนและเสาะหาบะฮ์ หลายท่านก็เคยรับทราบถึงเรื่องนี้จากศาสนทูตของอัลลอฮ์ (คืออด ๗) อัชเชอว์กานีได้กล่าวไว้ในหนังสือ “คูรรูตสะหาบ ฟิมะนา กิบิล เกาะรอบะฮ์ วัตตะฮาบะฮ์” หลังจากที่ได้อ่านถึงบางหะดีษในเรื่องนี้ว่า “และอัญญะบะรอนีได้รายงานหะดีษในทำนองนี้จาก หะดีษของอุมมุสะละมะฮ์ และอิบนูสะอ์ดจากหะดีษของอาอิชะฮ์ และอัญญะบะรอนีในอัลกะบิร จากหะดีษของซัยนั บินตุญะห์ซ และอะห์มัด และอบูยะอ์ลา และอิบนูสะอ์ด และอัญญะบะรอนี ในอัลกะบิร จากหะดีษของอะลี และอัญญะบะรอนีในอัลกะบิร เช่นเดียวกัน จากหะดีษของอบูอุมามะฮ์ และอัญญะบะรอนีในอัล กะบิร จากหะดีษของอนัส และอัญญะบะรอนีในอัลกะบิร จากหะ ดิษของอาอิชะฮ์ และอิบนูอะชากีร จากหะดีษของซัยนั บินตุ จาฮ์ มารดา ของศรัทธาชน และอิบนูอะชากีร จากหะดีษของอุมมุค็อฟ็อล บินตุ ฮาริษ ภรรยาของอับบาส”⁹

⁸ อัลฮากิม อันนิซาบูนี. (ม.ป.ป.). *เรื่องเดิม*. หะดีษหมายเลข 4826 เล่ม 3 หน้า 197

⁹ มุฮัมมัด อิบนูอะลี อัชเชอว์กานี. (1990). *คูร อัสสะหาบะฮ์*. หน้า 295

ข้อควรพินิจ

เราในฐานะที่เป็นมุสลิมเชื่อว่าการกระทำและคำพูดทั้งหมดของศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) ล้วนเป็นสิ่งที่มีความหมายและความสำคัญ โดยที่ท่านจะไม่กระทำหรือพูดสิ่งใดออกมาจากอารมณ์อย่างไร้สาระ ดังนั้น หากว่าเราได้พบคำกล่าวใดของท่านในตำราหะดีษ ซึ่งเป็นคำกล่าวที่ความถูกต้องของมันอยู่ในระดับที่ไม่อาจสงสัยได้ และมีบันทึกไว้ในแหล่งอ้างอิงที่หลากหลาย อีกทั้งยังไม่จำกัดอยู่ในตำราของนิกายใดนิกายหนึ่ง แต่รายงานไว้ทั้งในตำราของชีอะฮ์และซุนนะฮ์ โดยที่คำกล่าวทั้งหมดได้บอกให้เราทราบถึงเหตุการณ์สำคัญ ที่เล่าผ่านศาสนทูตของอัลลอฮ์เกี่ยวกับอิมามหุเซน (อ) โดยที่ท่านไม่เคยกล่าวถึงใครในลักษณะนี้มาก่อน และการแสดงออกอย่างเป็นทางการเป็นพิเศษของท่านศาสดาในหลายโอกาสต่อหน้าคนกลุ่มต่าง ๆ ก็ถือเป็นการประกาศข่าวจากท่าน เป็นไปได้หรือไม่ว่าท่านจะมีเป้าหมายอยู่เบื้องหลังการประกาศนี้ เหตุใดท่านศาสดาจึงต้องพูดถึงเหตุการณ์การสังหารหุเซน (อ) หลานของท่านซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้าเป็นเวลากว่าห้าสิบปี ทั้ง ๆ ที่หุเซนยังเป็นเพียงทารกน้อยในวัยแรกเกิด เหตุใดท่านศาสนทูต (ศ็อลฯ) จึงต้องแสดงความโศกเศร้าเสียใจต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นหลังจากการจากไปของ

ท่านเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ เหตุใดอัลลอสจึงต้องให้
ความสำคัญกับเหตุการณ์นี้ถึงขั้นที่ต้องบอกให้ศาสดาของ
พระองค์ทราบถึงการเกิดขึ้นของมัน และบอกให้ท่านทราบถึง
แผ่นดินที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น อีกทั้งยังมอบดินจากแผ่นดิน
แห่งนั้นให้ท่านเก็บรักษาไว้

จากความรู้ในสิ่งเร้นลับ

คำกล่าวของศาสนทูตของอัลลอสมิได้เป็นการวิเคราะห์
ทางการเมืองที่มีต่อการเปลี่ยนผันของสังคมในภายภาคหน้า และ
มิได้เป็นการคาดคะเนถึงเหตุการณ์ที่ยังมิได้เกิด แต่เป็นการได้รับ
การแจ้งข่าวที่ชัดเจนเกี่ยวกับการสังหารบุคคลคนหนึ่ง ณ สถานที่
แห่งหนึ่ง โดยข่าวนั้นมีที่มาจากพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง

สิ่งนั้นถือเป็นความรู้ในสิ่งเร้นลับ (*อิลม์ อัลฆ็อยบ์*) ที่พระเจ้า
ผู้สร้างได้ประทานไว้ให้แก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า “และ ณ
พระองค์นั้นคือกุญแจแห่งความเร้นลับที่ไม่มีใครล่วงรู้มัน
นอกจากพระองค์”¹⁰ และตรัสว่า “สิ่งเร้นลับนั้นเป็นของอัลลอส”¹¹
และตรัสว่า “จงกล่าวเถิด ไม่มีผู้ใดในฟากฟ้าและแผ่นดินที่รู้ในสิ่ง

¹⁰ ซูเราะฮ์ อัลอันอาม โองการที่ 59

¹¹ ซูเราะฮ์ ชุบฮุส โองการที่ 20

เร็นลับนอกจากอัลลอส”¹² แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ได้เปิดเผย ความรู้ในสิ่งเร็นลับให้ศาสดาและกัลยาณมิตรของพระองค์ตามที่ พระองค์ประสงค์ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ได้รับการยืนยันไว้โดยกุรอานอัน ทรงเกียรติ ดังโองการที่กล่าวว่า “พระผู้รู้ในสิ่งเร็นลับ ฉะนั้นจึงไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้ถึงสิ่งเร็นลับของพระองค์ เว้นแต่ผู้ที่พระองค์ ประสงค์จากศาสนทูต”¹³ และในอีกโองการหนึ่งที่ว่า “สิ่งนั้น มาจากเรื่องราวของสิ่งเร็นลับที่เราได้วิวัฒนาการ”¹⁴ และอีก โองการหนึ่งกล่าวว่า “อัลลอสมิได้เปิดเผยสิ่งเร็นลับให้สู่เจ้า แต่ พระองค์เลือกสรรจากศาสนทูตของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ ประสงค์”¹⁵

อนึ่ง เป็นสิ่งที่แน่ชัดสำหรับมวลมุสลิมว่าท่านศาสดา (ศ็อลฯ) ได้บอกเล่าถึงสิ่งเร็นลับไว้มากมาย ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ทั้งสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของท่าน และสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่ท่านจากไปตามที่ท่านได้บอกไว้ ซึ่งข่าวการเป็นมรณ สักขีของอบูอับดิลลาฮ อัลหุเซน (อ) เป็นข่าวที่ได้รับการบอกเล่า

¹² ซูเราะฮ์ อันนัมส์ โองการที่ 65

¹³ ซูเราะฮ์ อัลญิน โองการที่ 26-27

¹⁴ ซูเราะฮ์ ยูสุฟ โองการที่ 102

¹⁵ ซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน โองการที่ 179

โดยศาสดา และเป็นหนึ่งในสิ่งเร้นลับที่ท่านได้กล่าวไว้ถึงการ
เกิดขึ้นของมัน และมันก็ได้เกิดขึ้นจริงตามที่ท่านได้กล่าวไว้

แน่นอนอย่างยิ่ง ระหว่างความรู้ของพระเจ้าที่มีต่อสิ่งเร้น
ลับกับความรู้ของบรรดาศาสดาและกัลยาณมิตร (เอาเลียอ์) ของ
พระองค์นั้นมีข้อแตกต่างอยู่ เพราะความรู้ของพระเจ้าเป็นความรู้ที่
รวมเป็นหนึ่งอยู่ในอัลตา (ซาต) ของพระองค์ ส่วนความรู้ที่บรรดา
ศาสดาและกัลยาณมิตรของพระองค์มีนั้นนั้นมาจากการประทานของ
พระองค์ มิได้มาจากความสามารถส่วนตัวของพวกเขา ซึ่งความรู้
ที่พวกเขา มีนั้นจำกัดอยู่ในขอบเขตที่พระเจ้าได้อนุมัติให้พวก
ท่านรู้เท่านั้น

ความสำคัญของตัวบุคคลของเหตุการณ์

จากตัวบทรายงานที่กล่าวถึงการสังหารหุเซน (อ) เราจะ
เห็นได้ชัดถึงสถานภาพพิเศษที่ท่านมีต่อท่านศาสดา (ศ็อลย) และ
พระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง รวมไปถึงการให้ความสำคัญเป็นอย่างสูงต่อ
เหตุการณ์การสังหารหุเซน (อ) มีตัวบทมากมายที่ได้กล่าวถึงการ
ให้ความสำคัญของพระเจ้าในการแจ้งข่าวแก่ศาสนทูตของ
พระองค์ถึงการสังหารหุเซน (อ) โดยผ่านทางเทวทูต และการนำ

ดินจากผืนแผ่นดินที่หุเซนจะถูกสังหาร นั่นคือ กัรบะลาอ์ มาให้
ท่านเพื่อที่ท่านจะได้คู่มือและสูตรคมกลืนอายุของมัน

ในรายงานบางบท เช่นรายงานที่มีในอัลมุสตัดร็อกฯ ซึ่ง
รายงานมาจากท่าน (คือลฯ) กล่าวว่า “ญิบรีล (ขอสาบานดิฟิงมีแต่
ท่าน) ได้มาหาฉันแล้วบอกฉันว่า ประชาชาติของฉันจะสังหาร
บุตรของฉันคนนี้ และนำดินสีแดงจากดินของเขามาให้ฉัน”¹⁶

และอีกตัวบทหนึ่งของท่านศาสดาที่รายงานไว้โดยอิ
มามอะห์มัด อิบनुฮันบัล ในมุสนัดของท่าน กล่าวว่า “มะลักท่าน
หนึ่งได้เข้ามาในบ้านของฉันโดยที่ท่านไม่เคยเข้ามาพบฉันมาก่อน
เลย ท่านบอกฉันว่า หุเซน บุตรของท่านคนนี้จะถูกสังหาร และ
หากท่านประสงค์ฉันก็จะให้ท่านได้เห็นดินจากผืนดินที่เขาจะถูก
สังหาร” ท่านกล่าวว่า “แล้วท่านก็นำดินสีแดงออกมา”¹⁷ และ
เช่นเดียวกันนี้ที่อิบनुฮันบัลได้รายงานไว้ในมุสนัดของท่าน จา
กอนัศ อิบนุมาลิก ว่า “มะลักผู้มีหน้าที่ดูแลเรื่องฝนได้ขออนุญาต
จากองค์อภิบาลเพื่อมาหาศาสดา แล้วพระองค์ก็ได้ประทาน
อนุญาตให้แก่ท่าน ท่าน (ศาสดา) จึงกล่าวกับอุมมุสะละมะฮ์ว่า “จง

¹⁶ อัลฮากิม อันนิซาบูรี. (ม.ป.ป.). *เรื่องเดิม*. หะดีษหมายเลข 4818

¹⁷ อะห์มัด อิบनुฮันบัล. (1999). *เรื่องเดิม*. หะดีษที่ 27059

เฝ้าประตูให้คืออย่าให้ใครเข้ามาได้” รายงานกล่าวว่า “แล้วหุเซนก็มา ซึ่งฉันก็ห้ามไว้ แต่เขาก็คลานเข้ามาได้แล้วนั่งลงบนหลัง ‘ไหล่และป่าของศาสดา’ รายงานกล่าวต่อไปว่า “มะลักได้ถามท่านศาสดาว่า ท่านรักเขาไหม” ท่านตอบว่า “ใช่” ท่าน (มะลัก) จึงกล่าวว่า “จงรู้ไว้เถิด ประชาชาติของท่านจะสังหารเขา และหากท่านประสงค์ฉันจะแสดงให้ท่านได้เห็นถึงสถานที่ที่เขาถูกสังหาร” จากนั้นท่านก็พาคนถือลงไปแล้วนำดินสีแดงออกมา ซึ่งอุมมุสะละมะฮ์ได้รับดินก้อนนั้นไป¹⁸

รายงานต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนบ่งบอกให้เห็นถึงการให้ความสำคัญของพระเจ้าในการบอกว่าการสังหารหุเซน (อ) ให้ท่านศาสนทูต (ศ็อลฯ) ได้รับรู้ เช่นเดียวกับที่มันได้บ่งบอกให้เห็นถึงการให้ความสำคัญของท่านศาสนทูตที่มีต่อเรื่องนี้ด้วยการนำมันไปบอกแก่ผู้อื่น โดยที่ตัวท่านเองก็ได้แสดงถึงความโศกเศร้าเสียใจต่อว่านั่น อันเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความรักอันลึกซึ้งที่ท่านมีต่อหุเซน และความทุกข์ระทมที่หัวใจของท่านต้องแบกรับจากโศกนาฏกรรมที่จะเกิดขึ้นกับหลานของท่าน และหากว่าเหตุการณ์นี้มีความสำคัญต่อพระเจ้าและศาสนทูตของพระองค์ถึง

¹⁸ เรื่องเดียวกัน หะดีษที่ 13573

เพียงนี้ทั้ง ๆ ที่ (ในขณะนั้น) มันยังไม่เกิดขึ้นจริง แล้วจะไม่เป็นการสมควรหรือที่มุสลิมจะให้ความสำคัญกับมันหลังจากที่มันได้เกิดขึ้น

เหตุการณ์กระบล่าอ์ไม่ควรถูกมองว่าเป็นการต่อสู้ทางการเมืองเพื่อแย่งชิงอำนาจการปกครอง อีกทั้งไม่ควรถูกมองว่าเป็นการต่อสู้อันมีสาเหตุมาจากความบาดหมางส่วนตัวระหว่างหูเซนและยะซีด หรือเป็นเพียงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในคนรุ่นสลัฟที่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับคนรุ่นหลัง เพราะหากว่าเป็นเช่นนั้น เหตุการณ์กระบล่าอ์ก็ไม่ควรจะได้รับคามใส่ใจจากวิวรรณ์แห่งฟาห์มาถึงระดับนี้ และศาสนทูต (ศ็อลฯ) เองก็ไม่ควรจะมีปฏิกิริยาร่วมกับเหตุการณ์ถึงเพียงนี้

ดังนั้น เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่มีความลึกซึ้งกว่าการที่เราจะมองมันอย่างตื้นเขิน เพราะมันเกี่ยวข้องกับการรักษาไว้ซึ่งสถานภาพที่ศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) มีในประชาชาตินี้ รวมไปถึงการรักษาสถานภาพของอะฮ์ลุลบัยต์ของท่านที่ถือเป็นผู้สานต่อแนวทางของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้กำชับให้ประชาชาตินี้มอบความรักให้แก่พวกท่านและรักษาไว้ซึ่งสิทธิของพวกท่าน ดังคำกล่าวของท่านที่มุสลิมได้บันทึกไว้ในศอฮีห์ของท่านว่า “และอะฮ์

ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮ์ในอะฮ์
ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮ์ในอะฮ์
ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮ์ในอะฮ์
ลุลบัยต์ของฉัน”¹⁹

อนึ่ง เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจุดยืนที่ประชาชาติ
อิสลามควรมีต่อความอยุติธรรมและความหลงผิดที่เลเยิดไปถึง
ขั้นที่นำไปสู่การสังหารอะฮ์ลุลบัยต์ของศาสดาในผืนดินกัรบะลาฮ์
ซึ่งด้วยเหตุนี้ บรรดาอะฮ์ลุลบัยต์จึงให้ความสำคัญต่อการเป็นมรณ
สักขีของอิมามหุเซน (อ) และกำชับให้สาวกของพวกท่านปฏิบัติ
ตามในเรื่องนี้ เพื่อเป็นการปฏิบัติตามแบบอย่างของศาสนทูต
ของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ)

อนาคตของลูกหลาน

จากที่กล่าวมานี้เราสามารถสัมผัสได้ถึงการใช้
ความสำคัญต่ออนาคตของลูกหลาน โดยที่ศาสนทูตของอัลลอฮ์
(ศ็อลฯ) ในช่วงเวลาที่หุเซน (อ) ถูกกำเนิดขึ้นมาท่านมิได้สาละวน
อยู่กับความปีติยินดีจนลืมที่จะคิดถึงอนาคตของหลานของท่าน
บทเรียนสำคัญที่เราสามารถวิเคราะห์ได้จากเรื่องนี้คือ ความสำคัญ

¹⁹ มุสลิม อันนิซาอูรี. (1998). *ศอฮ์หฺมุสลิม*. หน้ที่ 2408

ของการครุ่นคิดถึงอนาคตของลูกหลาน และการวางแผนให้กับ
บทบาทของพวกเขาในอนาคต

ในสังคมที่เจริญก้าวหน้าและในประเทศที่พัฒนาแล้ว สิ่ง
สำคัญที่ได้รับความใส่ใจเป็นพิเศษก็คือการวางแผนอนาคตในด้าน
การศึกษา สาธารณสุข พังเมือง และเรื่องอื่น ๆ ไว้ โดยคำนึงถึง
พื้นฐานการเติบโตของจำนวนประชากรเป็นสำคัญ ซึ่งหากว่าอัตรา
การเติบโตของประชากรมีอยู่ 2 เปอร์เซ็นต์หรือลดเพิ่มจากนั้น
เล็กน้อย ก็หมายความว่ารัฐจะต้องให้ความสำคัญต่อการวางแผน
รองรับประชากรที่จะเพิ่มขึ้น โดยการเตรียมสถานศึกษาที่จะ
รองรับประชากรที่จะเกิดขึ้นใหม่ รวมไปถึงการบริการทาง
สาธารณสุข โอกาสในการทำงาน และสาธารณสุขปโภคที่จะอำนวยความสะดวกสบายให้พวกเขาได้ในภายภาคหน้า

เช่นเดียวกันนี้ ครอบครัวที่มีความคิดก้าวหน้าก็จะต้องให้
ความสำคัญต่ออนาคตของลูกหลาน ด้วยการวางแผนอนาคตที่จะ
มารับประกันคุณภาพชีวิตที่ดีให้แก่พวกเขาได้ตั้งแต่วันแรกที่พวกเขา
ลืมตาขึ้นมาดูโลก ปัจจุบันนี้ธนาคารและบริษัทประกันชีวิตใน
บางประเทศก็ได้มีข้อเสนอสำหรับอนาคตของเยาวชน โดยเป็น
ข้อเสนอที่เป็นสิ่งที่พวกเขาต้องการในอนาคต เช่น การศึกษาใน

ระดับสูง ทั้งนี้โดยลูกค้าเพียงจ่ายเงินรายเดือนจำนวนหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นบริษัทประกันจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการศึกษาของบุตรหลานผู้ซื้อประกัน

แนวคิดในรูปแบบนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสังคมของเรา โดยเฉพาะเมื่อสังคมของเรายังคงมีลูกหลานอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งโรงเรียน มหาวิทยาลัย และ โอกาสการทำงานที่มีอาจจะไม่สามารถรองรับพวกเขาได้ในอนาคต

บางครอบครัวอาจทุ่มเทเงินทองไปกับการท่องเที่ยวและความบันเทิง โดยมีได้มีความคิดที่จะเก็บออมเงินไว้เพื่ออนาคตของลูกหลาน ครอบครัวที่มีวิถีปฏิบัติเช่นนี้อาจประสบปัญหาในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีแก่ลูกหลานได้ในภายภาคหน้า

การคิดถึงอนาคตเป็นส่วนสำคัญที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้จากชีวิตของคนที่มีความรู้ความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมนุษย์ในทุกวันนี้ต้องประสบกับชีวิตที่ยากลำบากที่มาพร้อมกับการเพิ่มขึ้นของสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ คุรอานอันจำเริญได้กำชับให้เราครุ่นคิดถึงอนาคตของลูกหลานทั้งใน โลกนี้และ โลกหน้า ซึ่งในความเป็นจริงแล้วความสำเร็จที่ลูกหลานของเราจะได้รับใน โลกหน้าก็ขึ้นอยู่กับความสำเร็จที่พวกเขามีใน โลกนี้ด้วย

พระเป็นเจ้าได้ตรัสว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธา จงปกป้องตัวของสุเจ้า และครอบครัวของสุเจ้าจากไฟนรก (ซึ่ง) เชื้อเพลิงของมันคือผู้คน และก้อนหิน”²⁰ เช่นเดียวกับที่กูรอนได้เตือนให้เห็นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการสร้างสังคมผ่านการสร้างอนาคตที่ดีให้บุตรหลาน รวมไปถึงการดูแลเยาวชนผู้ด้อยโอกาสในสังคม เช่น เด็กกำพร้า และผู้ที่มีฐานะยากจน พระเป็นเจ้าได้ตรัสว่า “และถ้าบรรดาญาติผู้ใกล้ชิด และเด็กกำพร้า และผู้ขัดสน มาร่วมอยู่ในการแบ่งมรดก ก็จงมอบมันให้แก่พวกเขา และจงกล่าวกับพวกเขาด้วยถ้อยคำอันดีงาม และพึงสังวรเถิด บรรดาผู้ที่ทอดทิ้งบุตรไว้ข้างหลัง ทั้ง ๆ ที่พวกเขายังอ่อนแอ พวกเขาเกรงว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้นกับบุตรของตน ฉะนั้น พวกเขาจงเกรงกลัวอัลลอฮ์เถิด และจงกล่าววาจาที่เที่ยงตรง”²¹

จริงอยู่ที่อิสลามสนับสนุนให้มุสลิมบริจาคทานในสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม แต่ถึงกระนั้น ก็มีหะดีษมากมายที่กล่าวถึงความสำคัญของการครุ่นคิดถึงอนาคตของลูกหลาน และระบุไว้ว่าไม่เป็นการบังควรที่ผู้ศรัทธาจะนำเงินทั้งหมดที่เขาไม่มีไป

²⁰ ซูเราะฮ์ อัดตะหรีม โองการที่ 6

²¹ ซูเราะฮ์ อันนิสาฮ์ โองการที่ 8-9

บริจาคนั้นก็ปล่อยให้ลูกหลานของตนเองต้องอยู่ในสภาพที่ยากจน

ครั้งหนึ่ง อุบะษีร์ ได้ถามอิมามอะฮ์มัด อัสศอดิก (อ) ว่า “เป็นที่อนุญาตไหมที่คนคนหนึ่งจะมอบทรัพย์สินของเขาแก่ญาติของเขา” ท่านตอบว่า “มันเป็นทรัพย์สินของเขา เขาจะปฏิบัติอย่างไรก็ได้ตามใจปรารถนาจนกระทั่งถึงวันที่ความตายมาถึง เจ้าของทรัพย์สินมีสิทธิ์ในการใช้จ่ายทรัพย์สินของเขาตราบใดที่เขายังมีชีวิตอยู่ หากเขาประสงค์ก็สามารถมอบมันแก่ผู้อื่น และหากเขาประสงค์ก็สามารถนำมันไปบริจาคนาน หรือหากเขาประสงค์ก็สามารถละทิ้งมันไว้ จนถึงวันที่ความตายมาถึง หากเขาได้สั่งเสียไว้เขาก็จะมีสิทธิ์เพียงหนึ่งในสาม เพียงแต่จะเป็นการดีหากเขาไม่สร้างความสูญเสียให้แก่ผู้ที่เขาดูแล และไม่สร้างผลเสียแก่ทายาทของเขา มีรายงานว่าท่านศาสดา (ศ็อลฯ) กล่าวกับชายชาวอันศอรคนหนึ่งที่ได้ปล่อยทาสทั้งหมดที่เขามี ท่านศาสดาได้ตำหนิชายคนนั้นโดยกล่าวว่า เขาได้ปล่อยให้ลูก ๆ ของเขาที่ยังเล็กต้องแบมือขอความช่วยเหลือจากผู้คน”²²

²² มุฮัมมัด อิบนะอะฮ์มัด อัลกุสยีนี. (1985). *อัลกาฟี*. เล่ม 7 หน้า 8-9

มิติทางสังคมจากชีวิตของอิมามหุเซน

การที่เรารำลึกถึงวันสำคัญของบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ (ขอศานติพิงมีแก่พวกท่าน) และวันสำคัญต่าง ๆ ของอิสลามนั้นก็กันไปเพื่อที่เราจะได้สร้างความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์อันยาวนานของเรา และรับเอาบทเรียนและข้อเตือนใจในสิ่งที่จะก่อให้เกิดประโยชน์กับเราในวันนี้และวันหน้า ดังนั้น เมื่อถึงวันสำคัญที่เกี่ยวข้องกับบรรดาอิมาม ไม่ว่าจะเป็วันคล้ายวันถือกำเนิดหรือวันที่พวกท่านเป็นมรณสักขีเราจึงให้ความสำคัญกับวันต่าง ๆ เหล่านั้น เพื่อรับเอาแสงแห่งทางนำจากเกร็ดชีวิตของพวกท่าน รวมถึงคำสอนและคำแนะนำจากพวกท่าน

และหากว่ารายงานทางประวัติศาสตร์จะมีความขัดแย้งกันในการระบุวันคล้ายวันถือกำเนิดของอิมามหุเซนว่าเป็นปี ฮ.ศ. ที่สามหรือสี่ หรือท่านเกิดในเดือนชะอ์บานหรือช่วงท้ายของเดือนรอบิอูลเอาวัต หรือเกิดในวันที่สามหรือห้าของเดือนชะอ์บาน ข้อแตกต่างเหล่านี้ก็เป็นสิ่งปกติที่เราพบเห็นกันในเหตุการณ์ทาง

ประวัติศาสตร์และประวัติบุคคลสำคัญ ดังนั้น จึงไม่มีปัญหาแต่อย่างใดที่เราจะยึดเอารายงานหนึ่งที่เรามองว่าเป็นรายงานที่มีน้ำหนักมากที่สุดใน การกำหนดวันรำลึกถึงเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ ตราบใดที่เป้าหมายของเรายังคงเป็นการแสวงหาความใกล้ชิดต่อพระเจ้า การเกิดเกียรติสัญลักษณ์ของพระองค์และการเรียนรู้สิ่งที่เป็นประโยชน์จากเหตุการณ์นั้น ๆ

มิติทางสังคมในชีวิตของท่านอิมาม

ในโอกาสนี้เราจะพูดคุยถึงแง่มุมที่เต็มไปด้วยคุณค่าจากแง่มุมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในชีวิตของท่านอิมาม นั่นคือ แง่มุมทางสังคม ซึ่งสามารถสรุปได้ในสามประเด็น ดังนี้

- 1) การอยู่ร่วมกับสังคม
- 2) แบบอย่างทางจริยธรรม
- 3) การให้ความสำคัญกับผู้ด้อยโอกาสในสังคม

การอยู่ร่วมกับสังคม

การที่คนคนหนึ่งมีเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ หรือมีความรู้ความเข้าใจในระดับสูงนั้นไม่ถือเป็นปัจจัยที่จะส่งผลต่อชีวิตและโลกแห่งความเป็นจริงเสมอไป ตราบใดที่เขายังมีได้ออกมาปรากฏ

ตัวต่อสังคม โดยอุทิศตนฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายที่
ตนมี และถ่ายทอดความรู้ของตนมีออกมาผ่านการกระทำ

ด้วยเหตุนี้ บรรดาศาสดาและอิมามจึงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับ
ผู้คน และมีส่วนร่วมกิจกรรมของพวกเขา โดยที่พวกเขาทำได้
ปลีกวิเวกไปใช้ชีวิตอยู่บนยอดเขาหรือในถ้ำ อีกทั้งมิได้ยกตัวเอง
ขึ้นเหนือผู้อื่น โดยการเสวยสุขอยู่บนหอคอยอันสูงตระหง่าน และ
ไม่ว่าสังคมจะตกอยู่ในความตกต่ำถึงเพียงใด หรือมีสิ่งเสื่อมเสีย
เกิดขึ้นมาเพียงไหน แต่มันก็ไม่มี ความชอบธรรมอันใดที่บรรดา
นักปฏิรูปและบุคลากรของพระเจ้าจะปลีกตัวออกจากสังคม

จริงอยู่ที่การอยู่ร่วมกับกลุ่มคนที่ตกอยู่ในสภาพแห่ง
อวิชชา ความล้าหลัง และความเสื่อมทางจริยธรรมอาจก่อให้เกิด
ปัญหาและความเดือดร้อนมากมายแก่ผู้ที่ศรัทธาในพระเจ้า แต่นั่น
ก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะเป็นหนทางหนึ่งที่จะนำไปสู่การ
เปลี่ยนแปลงสังคม เช่นเดียวกับที่มันเป็นหนทางที่จะนำไปสู่การ
ได้รับมาซึ่งผลตอบแทนและความพึงพอใจจากพระเจ้า

หะดีษบทหนึ่งของศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) กล่าวไว้
ว่า “ผู้ศรัทธาที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้คน และอดทนต่อความ

เคื่อดร็อนที่มาจากพวกเขา ดียิ่งกว่าผู้ศรัทธาที่ไม่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับ
ผู้คน และไม่อดทนต่อความเคื่อดร็อนที่พวกเขาก่อ”²³

และในหะดีษอีกบทหนึ่งกล่าวว่า ท่านถามหาคนคนหนึ่ง
เมื่อเขามาพบท่านก็บอกท่านว่า “โอ้ศาสนทูตของอัลลอฮ์ ฉัน
ต้องการที่จะไปยังภูเขาฏอนั้นแล้วปลีทิวเวกเพื่อทำการ
สักการะบูชาอัลลอฮ์” ศาสนทูตของอัลลอฮ์กล่าวกับเขาว่า “การที่
พวกท่านคนหนึ่งอดทนต่อสิ่งที่เขารังเกียจในแผ่นดินอิสลาม
ดีกว่าการที่เขาสักการะบูชาพระเจ้าในสภาพที่ปลีทิวเวกเป็นเวลา
ถึงสี่สิบปี” และในบางตัวบทกล่าวว่าหกสิบปี²⁴

อิมามหุเซน (อ) ในช่วงแรกของชีวิตท่านได้เติบโตมาใน
สังคมอิสลามและอยู่ร่วมในเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ มากมาย
เพราะศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) ผู้เป็นตาของท่านเป็นบุคคล
สำคัญและเป็นผู้นำสูงสุดของสังคม ส่วนอะลี (อ) ผู้เป็นบิดาของ
ท่านก็เป็นเสมือนแขนขวาของท่านศาสนทูต อีกทั้งยังเป็นตัวตน
(นัฟส์) ของท่านดังที่โองการมูบาสะละฮ์ได้กล่าวไว้ ดังนั้น การที่
ท่านปรากฏตัวในสังคมจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา เนื่องจากความ

²³ อะลี อัลดัตตะกี อัลฮินดี. (1985). *กัณซุลอุมมามาต*. หะดีษที่ 686

²⁴ เรื่องเดียวกัน หะดีษที่ 11354

สนิทชิดใกล้ที่ท่านมีต่อท่านศาสนทูต อีกทั้งท่านศาสนทูตก็มักจะพาท่านติดตามไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นในขณะที่ท่านไปนมาซหรือขณะที่ท่านขึ้นธรรมาสน์ มีรายงานจากอับดุลลอฮ์ อิบน์ุร็อยดะฮ์ จากบิดาของเขา กล่าวว่า “ในวันหนึ่งขณะที่ศาสนทูตของอัลลอฮ์ กำลังกล่าวเทศนาอยู่นั้น หะซันและหุเซน (ขออัลลอฮ์ทรงพึงพอพระทัยในท่านทั้งสอง) ก็เข้ามาโดยที่ทั้งสองท่านสวมเสื้อสีแดง ท่านทั้งสองล้มลงแล้วลุกขึ้น ท่านจึงลงจากธรรมาสน์แล้วพาท่านทั้งสองขึ้นไปบนนั้น”²⁵

และในเหตุการณ์สำคัญระหว่างมุสลิมและคริสเตียน

ในขณะที่ท่านศาสนทูต (ศ็อลฯ) ได้เรียกร้องให้พวกเขามาทำกรมบาฮะละฮ์ ท่านก็อุ้มหุเซน (อ) ไว้บนบ่าของท่าน ซึ่งหุเซนและพี่ชายของท่านอยู่ในฐานะของลูก ๆ ที่โองการอันจำเริญได้กล่าวไว้ว่า “ฉะนั้นจงกล่าวเถิด พวกท่านจงมาแล้วเรียกลูก ๆ ของพวกเรา และลูก ๆ ของพวกท่าน และบรรดาสตรีของพวกเราและบรรดาสตรีของพวกท่าน และตัวตนของพวกเราและตัวตนของพวกท่าน”²⁶

²⁵ อนุตาวูด. (1988). *สุนัน อับดีาวูด*. เล่ม 1 หน้า 358 หน้ดึยที่ 1109

²⁶ ชูเราะฮ์ อาลิอิมรอน โองการที่ 61

หลังจากการจากไปของศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) หุเซนก็ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับอ็ชชะฮ์รอ (อ) ผู้เป็นมารดาของท่าน ท่านได้ร่วมกับมารดาของท่านในการเดินเวียนรอบบ้านของชาวมุฮาดิรีนและอันศอรเพื่อทวงถามสิทธิ์ที่มารดาของท่านมี²⁷

บันทึกทางประวัติศาสตร์ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ในครั้งหนึ่งที่อิมามหุเซน (อ) ได้แสดงจุดยืนของท่านไว้ในช่วงแรกของกรปกครองของคอลลีฟะฮ์ที่สอง อุมร์ อิบนุค็อบฎูน ซึ่งในขณะนั้นหุเซน (อ) อยู่ในวัยเยาว์ รายงานจากอิบนุหะญูร์ อัลอัศกอทานี ในหนังสือของเขา “อัลอัสอบะฮ์” จากยะหฺยา อิบนุสะอีด อัลอันศอรียากอญัยด์ บินหุญัยน์ กล่าวว่า หุเซน อิบนุอะลี เล่าให้ฉันฟังว่า “ฉันได้ไปหาอุมร์ ในขณะที่เขากำลังเทศนาอยู่บนธรรมาสน์ ฉันขึ้นไปใกล้เขาแล้วกล่าวว่า จงลงจากธรรมาสน์ของบิดาฉันแล้วไปขึ้นธรรมาสน์ของบิดาท่าน อุมร์กล่าวว่า บิดาของฉันไม่มีธรรมาสน์ จากนั้นเขาก็จูงมือฉันไปนั่งลงข้างเขาในขณะที่ฉันกำลังสลับเล่นก้อนหินที่อยู่ในมือ เมื่อเขาลง (จากธรรมาสน์) ก็พาฉันไปที่บ้านของเขาแล้วถามว่า ใครสอนสิ่งนี้ให้แก่เจ้า ฉันตอบว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ไม่มีใครเลยที่สอนสิ่งนั้นให้แก่ฉัน...” ท่านกล่าวอีกว่า

²⁷ มุฮัมมัดกาซิม อัลก็อชวีนิ. (1991). *ฟาฎิมะฮ์ มินัลละฮ์ด อัลลละฮ์ด*. หน้า 407

“แล้วฉันก็ไปพบเขาในอีกวันหนึ่งในขณะที่เขาอยู่ตามลำพังกับมุอาวิยะฮ์ และมีอิบน์อุมร์อยู่ที่ประตู ครั้นเมื่ออิบน์อุมร์กลับออกมาฉันก็กลับออกมาพร้อมกับเขา หลังจากนั้นเมื่อเขา (ท่านอุมร์) พบฉันก็ถามฉันว่า ทำไมฉันจึงไม่เห็นท่านล่ะ ฉันตอบว่า โอ้หัวหน้าของศรัทธาชน ฉันไปหาท่านแต่ท่านกำลังอยู่กับมุอาวิยะฮ์ตามลำพัง ฉันจึงกลับออกมาพร้อมกับอิบน์อุมร์ เขา (ท่านอุมร์) กล่าวว่าท่านมีสิทธิ์ในการได้รับอนุญาตมากกว่าอิบน์อุมร์ เพราะสิ่งที่อยู่เหนือศีรษะของเราตามที่ท่านเห็นคืออัลลอฮ์ และหลังจากพระองค์ก็คือพวกท่าน”²⁸ สายรายงานศอฮิห์

เรื่องทีกล่าวถึงไปนี้มีนัยที่ชัดเจนและน่าสนใจ ซึ่งอิมามหุเซน (อ) ถึงแม้ว่าท่านจะอยู่ในวัยเยาว์ แต่ท่านก็จะแสดงออกถึงทัศนคติที่ท่านมีต่อคอลีฟะฮ์อย่างตรงไปตรงมาต่อหน้าผู้คน อีกทั้งยังยืนยันว่าการแสดงออกดังกล่าวนั้นมาจากการตัดสินใจของท่านเองโดยไม่มีใครบอกให้ท่านทำเช่นนั้น แล้วหลังจากนั้นท่านก็ไปพบกับคอลีฟะฮ์ที่บ้านของท่าน

เมื่อเข้าสู่ยุคของคอลีฟะฮ์อุษมาน ท่านอิมามก็ได้เข้าร่วมกับกองทัพอิสลามในการพิชิตแอฟริกา ซึ่งทัพในครั้งนั้นนำ

²⁸ อิบน์หะญูร อัลอัศกอลานี. (1992). *อัลอัสอบะฮ์ ฟิตัมยีส อัสศอฮาบะฮ์*. เล่ม 2 หน้า 77

โดยอุกบะซ อิบนูนาฟีอ์ อิบนูอัคคิลกีอัยส์ และอับดุลลอฮ อิบนูนาฟีอ์ อิบนูลหรัยฺ และศอหาบะฮ์กลุ่มหนึ่ง เช่น อับดุลลอฮ อิบนูอับบาต อิบนูอุมร์ อิบนูญะอ์ฟิร รวมไปถึงหะซันและหุเซน นอกจากนี้ท่านยังได้เข้าร่วมในการสู้รบกับชาวเปอร์เซียในการพิชิตฏ็อบริสถาน ซึ่งทัพในครั้งนั้นนำโดยสะอีด อิบนูลอาศ²⁹

ในช่วงเวลาที่อิมามหุเซน (อ) มีชีวิตอยู่ วงสนทนาของท่านในมัศญิดนะบะวีเป็นวงสนทนาวงใหญ่ที่เต็มไปด้วยผู้คนที่มีใจรักในวิชาความรู้และผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ครั้งหนึ่งมีชาวกุเรซคนหนึ่งถามมูอาวิยะฮ์ว่าเขาจะพบหุเซนได้ที่ไหน มูอาวิยะฮ์ตอบว่า “หากท่านเข้าไปในมัศญิดของศาสนทูตของอัลลอฮแล้วเห็นวงสนทนาที่มีคนกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่ เสมือนว่ามีนกอยู่บนศีรษะของพวกเขา นั่นละคือวงสนทนาของอับดุลลาค”³⁰

นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์อีกมากมายที่แสดงให้เห็นถึงแง่มุมนี้จากชีวิตของอิมามหุเซน (อ) ซึ่งเป็นการยากลำบากที่เราจะนำมากล่าวได้หมดในโอกาสนี้

²⁹ ฮาซิม มะอ์รูฟ อัลหะสะนี. (1990). *ชีเราะฮ์ อัลอะอิมมะฮ์ อัลอิชญัยยะฮ์*. เล่ม 2 หน้า

16

³⁰ บากิรชะรีฟ อัลกุรอซี. (1993). *หะยาต อัลอิมาม อัลหุเซน*. เล่ม 1 หน้า 137

แบบอย่างทางจริยธรรม

ในการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมเป็นธรรมดาที่เราจะได้พบเจอผู้คนในหลากหลายระดับและลักษณะนิสัย คนบางคนอาจมีปมในจิตใจหรืออาจมีปัญหาด้านความประพฤติ เป็นเหตุให้เขาปฏิบัติสิ่งที่ไม่ดีและกระทำการซึ่งเป็นการสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น จนกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบจากฝ่ายตรงข้าม หรือทำให้ฝ่ายตรงข้ามต้องป้องกันตัวเองจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนเหล่านี้ แต่สำหรับบุคลากรของพระเจ้าแล้ว ด้วยหัวใจอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขามี พวกเขาก็สามารถอดทนต่อผู้คนในหลายระดับและลักษณะนิสัยได้ และปฏิบัติกับคนเหล่านั้นด้วยความอดทน ความสุขุมกัมภีรภาพ และการปฏิบัติดี

อิมามหุเซน (อ) ถือเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดของบุคลากรเหล่านี้ ซึ่งนักรายงานหะดีษทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าท่านไม่เคยโต้ตอบผู้ที่ทำไม่ดีกับท่านด้วยสิ่งที่ไม่ดี หรือปฏิบัติกับคนบาปด้วยความพิศอบที่เขาคิดจะขึ้น แต่ท่านมักจะมอบความกรุณาให้แก่คนทุกคน เหมือนกับที่ตาของท่าน ท่านศาสนทูต (คือล๑) ที่เคยโอบอุ้มคนทุกประเภทไว้ด้วยจรรยา มารยาทและความดีของท่าน จนเป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่านี่คือแนวทางปฏิบัติของท่าน และทำให้ทาสของท่านบางคนจงใจทำผิด เพื่อที่เขาจะได้รับการอภัยโทษ

และความเมตตาจากท่านในภายหลัง นักประวัติศาสตร์กล่าวไว้ว่า ทาสของท่านบางคนเคยทำผิดถึงขั้นที่ต้องรับการลงโทษจากท่าน และเมื่อท่านสั่งให้ลงโทษ ท่านคนนั้นก็อ่อนวอนขอความเมตตาจากท่านโดยกล่าวว่า “นายท่าน อัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสไว้ว่า และบรรดาผู้ระงับความโกรธ” ซึ่งเมื่อทาสกล่าวเช่นนั้นท่านก็จะปฏิบัติกับเขาด้วยความเมตตา แล้วกล่าวว่า “จงปล่อยเขาไปเถิด ฉันได้ระงับความโกรธของฉันแล้ว” จากนั้นทาสก็จะกล่าวต่อไปว่า “และผู้ให้อภัยต่อผู้คน” ท่านก็จะกล่าวต่อว่า “ฉันได้อภัยให้เจ้าแล้ว” และเมื่อได้ยินเช่นนั้นทาสก็จะกล่าวต่อไปว่า “และอัลลอฮ์รักผู้ปฏิบัติดี” ท่านก็จะตอบเขาว่า “เจ้าเป็นอิสระแล้วเพื่อความพึงพอพระทัยของพระเจ้า” หลังจากนั้นท่านก็จะมอบของกำนัลที่มีค่าให้แก่เขาเพื่อที่เขาจะสามารถดำรงชีพอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น³¹

หลังจากที่พ่ายแพ้ในสงครามอูฐ มรวาน (ซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของอะฮ์ลุลบัยต์) ได้มาขอให้ท่านและพี่ชายของท่านช่วยเหลือให้เขารอดพ้นจากการลงโทษของอิมามอะลี (อ) ซึ่งท่านทั้งสองก็ได้ให้การช่วยเหลือเขา ท่านทั้งสองได้ไปหาอิมามอะลี

³¹ เรื่องเดียวกัน หน้า 124

(อ) แล้วกล่าวว่า “เขาขอให้สัตยาบันต่อท่าน โอิ้หัวหน้าของศรัทธาชน” ท่าน (อ) กล่าวตอบว่า “เขามีได้ให้สัตยาบันแล้วหรือหลังจากที่อยู่มาถูกสังหาร พ่อไม่มีความต้องการใดในการให้สัตยาบันของเขา เพราะมันเป็นเสมือนการให้สัตยาบันของชาวยิว และถึงแม้ว่าเขาจะให้สัตยาบันต่อพ่อด้วยมือของเขา เขาก็จะทรยศพ่อด้วยนิ้วมือของเขา” แต่ถึงกระนั้น หะซันและหุเซน (อ) ก็ได้พยายามขอร้องบิดาของท่านทั้งสองจนท่านยอมให้อภัยแก่เขา³²

การให้ความสำคัญกับผู้ด้อยโอกาสในสังคม

ความเป็นมนุษย์ของคนคนหนึ่งจะปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด และศรัทธาที่เขามีจะเป็นศรัทธาที่แท้จริงได้ก็ต่อเมื่อเขาได้ให้ความสนใจต่อคนยากจนและคนยากลำบากในสังคม และไม่ว่าคนคนนั้นจะมีความรู้มากเพียงใด หรือสักการะบูชาต่อพระเจ้ามากขนาดไหน เขาก็ยังจะไม่ถือเป็นมนุษย์ที่แท้จริง และการนับถือศาสนาของเขาก็จะยังไม่ถูกต้อง ตราบใดที่เขายังละเลยต่อผู้ด้อยโอกาสในสังคม พระผู้อภิบาลของเรามีได้ตรัสไว้หรือว่า “เจ้าเห็นแล้วหรือไม่ผู้ที่ปฏิเสธการตอบแทน นั่นก็คือผู้ที่ขับไล่เด็กกำพร้า และไม่สนับสนุนการมอบอาหารแก่ผู้ขัดสน”³³ ฉะนั้น คน

³² เรื่องเดียวกัน หน้า 126

³³ ซูเราะฮ์ อัลมาอูน โองการที่ 1-3

ที่ทอดทิ้งเด็กกำพร้าและไม่ใส่ใจต่อความหิวโหยของคนยากจน ถือเป็นคนที่ปฏิเสธโลกหน้า และไร้ความจริงจังในการนับถือศาสนาของเขา ถึงแม้ว่าเขาจะนมาซและทำการสักการะบูชาต่อพระเจ้าอย่างมากมาย แต่เขากลับเป็นคนที่ต้องประสบกับคำสาปและการลงทัณฑ์ “ฉะนั้น หายนะจะมีแต่ผู้นมาซ ผู้ซึ่งละเลยต่อการนมาซของพวกเขา ผู้ซึ่งแสดงการโอ้อวด และหวงแหนข้าวของเครื่องใช้”³⁴

อิมามหุเซน (อ) เช่นเดียวกับอะฮ์ลุลบัยต์ผู้บริสุทธิ์ทุกท่าน (ขอสาบานดิพินิจมีแค่พวกท่าน) ล้วนแต่คิดถึงผู้อื่นก่อนที่จะคิดถึงตัวเอง “และพวกเขาเสียสละให้ผู้อื่นก่อนตนเอง ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อพวกเขา”³⁵

ตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นของชีวิต ในขณะที่ท่านยังอยู่ในวัยเยาว์ ท่านก็ได้ร่วมกับครอบครัวของท่านในการถือศีลอดเป็นเวลาสามวัน โดยที่ไม่ได้ละศีลอดด้วยสิ่งใดนอกจากน้ำและเกลือเท่านั้น เพราะในขณะที่พวกท่านจะละศีลอดได้มีคนที่มีความยากลำบากมาขออาหารจากพวกท่าน จนเป็นที่มาของ โองการที่กล่าวว่า “และ

³⁴ ชูเราะฮ์ อัลมาอูน โองการที่ 4-7

³⁵ ชูเราะฮ์ อัลหัจร์ โองการที่ 9

พวกเขาได้มอบอาหารด้วยความรักที่มีต่อมันให้แก่คนยากไร้ เด็กกำพร้า และเชลยศึก แท้จริงเรามอบอาหารให้พวกท่านเพื่อความพึงพอพระทัยของอัลลอฮ์ เราไม่ต้องการการตอบแทนจากพวกท่านและคำขอบคุณ”³⁶

ตลอดช่วงชีวิตท่านได้เป็นที่พึงพิงของคนยากจน คนด้อยโอกาส และผู้ที่ประสบกับความทุกข์ยาก ซึ่งท่านมักจะเติมเต็มความปรารถนาให้แก่ผู้ที่มาพบท่านด้วยสิ่งดี ๆ มากมายที่ท่านได้มอบให้

กะมาลุดดีน อิบน์ญ์อูลหะฮ์กล่าววว่า “เป็นเรื่องที่ทราบกันโดยแพร่หลายว่าท่านมักจะให้เกิดริศผู้มาเยือน มอบของกำนัลให้ผู้ขอ สานสัมพันธ์เครือญาติ ช่วยเหลือผู้เดือดร้อน มอบเสื้อผ้าให้ผู้ที่ไม่มีเสื้อผ้าใส่ มอบอาหารให้คนที่หิวโหย ให้เงินแก่คนที่มีหนี้สิน ช่วยเหลือผู้อ่อนแอ แสดงความเมตตาต่อเด็กกำพร้า และเติมเต็มความปรารถนาให้ผู้คน และทุกครั้งที่ได้เงินมาท่านก็จะแบ่งมันให้ผู้คน”³⁷

³⁶ ชูเราะฮ์ อัลอินซาน โองการที่ 8-9

³⁷ บากิรชะรีฟ อัลกุรอซี. (1993). *เรื่องเดิม*. เล่ม 1 หน้า 127

นักประวัติศาสตร์กล่าวว่า ในยามคำคืนที่มีมืดมิดท่านมักจะแบกกระสอบที่เต็มไปด้วยอาหารและเงินทอง เพื่อนำมันไปยังบ้านของหญิงหม้าย เด็กกำพร้า และคนยากไร้ จนกระทั่งกระสอบนั้นได้ทำให้หลังของท่านเป็นรอย และเมื่อใดที่ท่านได้รับสิ่งของต่าง ๆ มาเป็นจำนวนมากท่านก็จะมอบมันให้แก่ผู้คนทั่วไป”³⁸

ในครั้งที่อุสامةฮ์ อิบน์ซัยด์ล้มป่วยลง (ซึ่งหลังจากนั้นเขาได้เสียชีวิต) ท่านอิมามได้ไปเยี่ยมเขา และเมื่อท่านไปถึงและนั่งลงอุสامةฮ์ก็กล่าวว่า “ฉันทุกข์ใจเหลือเกิน”

อิมามถามว่า: “ท่านทุกข์ใจเรื่องใด”

อุสامةฮ์: ฉันมีหนี่อยู่หกหมื่น

อิมาม: ฉันจะรับผิดชอบเอง

อุสامةฮ์: ฉันกลัวว่าตัวเองจะตายก่อนที่มันจะได้รับการ
สะสาง

อิมาม: ท่านจะยังไม่ตายจนกว่าฉันจะได้ใช้หนี่ให้ท่าน

³⁸ เรื่องเดียวกัน หน้า 128

หลังจากนั้นท่านอิมาม (อ) ก็ดำเนินการใช้หนี้ทั้งหมดให้อุสามะฮ์ก่อนที่จะจะเสียชีวิต ทั้ง ๆ ที่อุสามะฮ์คนนี้เป็นคนที่ปฏิเสธการให้สัตยาบันต่ออิมามอะลี (อ) แต่ถึงกระนั้นท่านก็ปฏิบัติกับเขาด้วยความเมตตาและความดี

วันหนึ่งท่านเดินผ่านคนยากจนกลุ่มหนึ่งที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ เมื่อพวกเขาเห็นท่านก็ได้ชวนท่านร่วมรับประทานอาหาร ท่านลงจากพาหนะแล้วรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา เมื่อรับประทานอาหารเสร็จท่านก็บอกพวกเขาว่าฉันได้รับคำเชิญของพวกท่านแล้ว ฉะนั้นโปรดรับคำเชิญของฉันบ้าง ซึ่งพวกเขาก็ได้ตอบรับคำเชิญของท่าน และเมื่อไปบ้านของท่านท่านก็บอกกับรุมายาภรรยาของท่านว่า “จงไปนำสิ่งที่เธอเก็บสะสมไว้ออกมาเถิด” และเมื่อรุมายานำทรัพย์สินเงินทองออกมาท่านก็มอบมันให้แก่พวกเขา³⁹

ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงส่วนเล็ก ๆ น้อย ๆ จากเกร็ดชีวิตของอิมามหุเซน (อ) และในทุกโอกาสที่เราร่วมกันรำลึกถึงท่านก็จำเป็นที่เราจะต้องปฏิบัติตามแนวทางของท่าน และดำเนินชีวิตตามครรลองของท่าน นั่นก็ด้วยการใส่ใจต่อสังคม ใช้ชีวิตอยู่

³⁹ เรื่องเดียวกัน หน้า 125

ร่วมกับสังคม และก้าวข้ามความเห็นแก่ตัวและความสุขสบายส่วน
ตน ทั้งนี้ก็เพื่อที่เราจะได้มีส่วนร่วมในการสร้างประเทศของเรา รับ
ใช้ประชาธิปไตยของเรา และร่วมมือร่วมแรงกันในสิ่งที่เป็นคุณธรรม
และความยำเกรง

การปฏิบัติของมุเซนคือการปฏิบัติแห่งปัญญา

ความสำคัญของเหตุการณ์หนึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญคือ ผลกระทบและอิทธิพลที่เหตุการณ์นั้นมีต่อสังคม ยิ่งเหตุการณ์นั้น ส่งผลกระทบมากเท่าใดความสำคัญของเหตุการณ์ก็ยิ่งจะมีมากขึ้น ตามไปด้วย ส่วนผลกระทบของเหตุการณ์จะมีมากเท่าใดก็ให้ พิจารณาจากขอบเขตของกาลเวลาและสถานที่ อนึ่ง ปัจจัยดังกล่าว นี้ก็ไม่จำเพาะอยู่ในมิติทางโลกเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึง ผลตอบแทนและการลงทัณฑ์ในโลกหน้า ตามหะดีษที่ศาสนทูต ของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) ได้กล่าวไว้ว่า “ใครที่สร้างแบบฉบับอันดีงาม (ซุนนะฮ์ หะสะนะฮ์) แล้วกระทำมันเขาก็จะได้รับผลตอบแทน ของมันและเทียบเท่ากับผลตอบแทนของผู้ที่นำมันไปปฏิบัติโดย ไม่ลดน้อยลงจากนั้นแต่อย่างใด และใครที่สร้างแบบฉบับอันชั่วช้า และกระทำมันเขาก็จะต้องรับผลของมันและผลของผู้ที่กระทำมัน โดยไม่ลดน้อยลงแต่อย่างใด”⁴⁰ เช่นเดียวกับรายงานของอิมามมุฮัมมัด อัลบากิร (อ) ที่กล่าวว่า “ใครที่สร้างแบบฉบับอันยุติธรรมเขาก็

⁴⁰ อนุลหะซัน อัลหะนะฟี อัซซันดี. (ม.ป.ป.). *ซุรฮ์ สุนัน อบีมาญะฮ์*. เล่ม 1 หน้า 90

จะได้รับผลตอบแทนเสมือนผลตอบแทนของผู้ที่ได้ทำมันโดยไม่ลดน้อยลงไปจากนั้นแต่อย่างใด และใครที่สร้างแบบฉบับแห่งความยุติธรรมและ (แบบฉบับ) นั้นถูกนำไปปฏิบัติ เขาก็จะต้องรับผลเหมือนกับผลที่ผู้กระทำมันได้รับ โดยไม่ลดน้อยลงไปจากนั้นแต่อย่างใด”⁴¹

และตามที่กล่าวมานี้ การปฏิวัติของอิมามหุเซน (อ) จึงถือเป็นเหตุการณ์ที่โดดเด่น โดยพิจารณาจากเสียงสะท้อนอันยิ่งใหญ่ที่ท่านได้สร้างไว้ ทำให้การปฏิวัติของท่านกลายเป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุดเหตุการณ์หนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์ของอิสลามและมวลมนุษยชาติ

อิทธิพลที่มาจากการปฏิวัติของท่านได้ก้าวข้ามขอบเขตของสถานที่และกาลเวลา รวมไปถึงขอบเขตทางชาติพันธุ์และภาษา และถึงทุกวันนี้เสียงสะท้อนของการปฏิวัติของท่านยังคงกึกก้องอยู่ในผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ แม้ผ่านมาเป็นเวลายาวนานถึงสิบสี่ศตวรรษ

⁴¹ อัลมััจญ์ลีย์. (1983). *บิฮารุลอันวาร*. เล่ม 68 หน้า 258

ผลกระทบทางความคิดและวัฒนธรรม

เรื่องราวของอิมามหุเซน (อ) มิได้เป็นเรื่องราวของการต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจหรือบัลลังก์ อีกทั้งมิได้เป็นการเผชิญหน้าที่มีเป้าหมายเป็นตัวบุคคลหรือตระกูลหนึ่งที่อยู่ใต้อำนาจ เพราะหากว่าเป็นเช่นนั้นการต่อสู้ของท่านก็จะจบลงพร้อมการจบสิ้นของทั้งสองฝ่าย ดังที่เรามักจะพบเห็นกันในกรณีความขัดแย้งที่เกี่ยวกับการเมืองและผลประโยชน์ แต่การต่อสู้ของท่านเป็นการต่อสู้ทางอุดมการณ์ โดยที่ท่านได้เห็นประชาชาติของท่านกำลังผินหลังให้แก่อิสลาม ในบรรยากาศที่เต็มไปด้วยสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนอันดีงาม โดยสังคมอิสลามในยุคนั้นปกครองโดยคนกลุ่มหนึ่งที่ประพฤติตนอย่างตรงกันข้ามกับหลักธรรมและบทบัญญัติของอิสลามชัดเจน ด้วยเหตุนี้ท่านจึงลุกขึ้นปฏิวัติและเรียกร้องไปสู่ความถูกต้อง ซึ่งชีวิตและจุดยืนของท่านที่ได้ประสบกับการพลีชีพในหนทางของพระเจ้าก็ถือเป็นตัวอย่างและเครื่องยืนยันที่ดีที่ท่านได้มอบให้แก่ประวัติศาสตร์และประชาชาติอิสลามเพื่อยืนยันถึงความสัจจริงและแนวทางอันเที่ยงตรงของท่าน

อิมามหุเซน (อ) ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการเตือนสติประชาชาติอิสลามให้สำนึกรู้ในศาสนาและจุดยืนทางการเมืองที่ควรมี สิ่งที่ท่านให้ความสำคัญเป็นอย่างมากก็คือ

การอธิบายสัจธรรมและบทบัญญัติของอิสลาม เพื่อให้ผู้คนจะได้นำมันไปปฏิบัติในชีวิตของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ การต่อสู้ของหุเซนจึงเต็มไปด้วยคำปราศรัย สาส์น คำสอน และคำสนทนามากมาย ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงบทกวีสั้น ๆ ที่แสดงถึงอุดมการณ์ที่ท่านมี

การปฏิบัติของท่านเป็นการปฏิบัติทางความคิดและวัฒนธรรม ก่อนที่จะเป็นการปฏิบัติทางการเมืองและการทหาร เป้าหมายหลักของท่านก็คือการนำพาประชาชาติอิสลามกลับไปสู่รากฐานและหลักการของศาสนา รวมไปถึงระบอบชะรีอะฮ์และกฎเกณฑ์ของมัน ด้วยเหตุนี้เอง การปฏิบัติของท่านจึงก่อให้เกิดขบวนการทางความคิดและวัฒนธรรมในวงกว้างที่มีอาณาเขตครอบคลุมมิติต่าง ๆ ของความรู้และวิถีชีวิต

ในทางศาสนา

ประเด็นเกี่ยวกับสถานภาพของอะฮ์ลุลบัยต์ (ขอสาบานดิพินมีแค่พวกท่าน) ได้รับการนำเสนอขึ้นอีกครั้ง หลังจากระยะเวลาอันยาวนานที่ประชาชาติอิสลามหลงลืมสิทธิและบทบาทของพวกเขา ทั้ง ๆ ที่กูรออันอันจำเรอได้รับรองไว้ถึงความบริสุทธิ์ของพวกเขา ดังโองการที่กล่าวว่า “แท้จริงแล้วอัลลอฮ์ประสงค์ที่จะ

ขจัดมลทินออกไปจากสุเจ้า โอ้อะฮ์ลุลบัยต์ และทำให้สุเจ้าบริสุทธิ์
ยิ่งเหนือสิ่งใด”⁴² และเรียกร้องให้ผู้ศรัทธามอบความรักให้แก่พวก
ท่าน โดยถือว่าความรักดังกล่าวนี้เป็นสิ่งตอบแทนสำหรับการ
เผยแพรศาสนา ในโอองการที่กล่าววว่า “จงกล่าวเถิด ฉันไม่ขอสิ่ง
ตอบแทนใดต่อสิ่งนั้น นอกจากความรักในเครือญาติผู้ใกล้ชิด”⁴³
และทั้ง ๆ ที่มีหะดีษและคำสั่งเสียบของท่านศาสนทูตมากมายที่เน้น
ย้ำถึงสิทธิของอะฮ์ลุลบัยต์ของท่าน เช่น หะดีษศอฮีห์ที่รายงานโดย
มุสลิมในศอฮีห์ของเขา จากซัยด์ อิบนุอ์รกีอม กล่าววว่า “ศาสนทูต
ของอัลลอฮได้ขึ้นขึ้นปราศรัยในหมู่พวกเราในวันหนึ่ง ณ สถานที่
ที่เรียกว่าคุมซึ่งอยู่ระหว่างมักกะฮ์และมะดีนะฮ์ ท่านได้สรรเสริญ
ต่ออัลลอฮและสคูติต่อพระองค์ อีกทั้งยังได้เทศนาและย้ำเตือนให้
เรารำลึก จากนั้นท่านก็กล่าววว่า ดูกรมหาชน ฉันก็เป็นมนุษย์คน
หนึ่งเหมือนพวกท่าน ในเวลาอันใกล้นี้ทูตขององค์อภิบาลของฉัน
จะมากพบกับฉัน และฉันก็จะตอบรับท่าน และฉันได้ละทิ้งไว้ใหมู่
พวกท่านซึ่งสิ่งหนักสองสิ่ง สิ่งแรกคือ คัมภีร์ของอัลลอฮ ซึ่งในั้น
มีทางนำและแสงสว่าง ฉะนั้น จงรับเอาคัมภีร์ของอัลลอฮไว้และจง
ยึดมั่นกับมัน (ท่านได้กล่าวส่งเสริมให้ยึดมั่นใคัมภีร์ของอัลลอฮ

⁴² ชูเราะฮ์ อัลอะห์ซาบ โอองการที่ 33

⁴³ ชูเราะฮ์ อัลฆุรอ โอองการที่ 23

จากนั้นท่านก็กล่าวว่า) และอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้
พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮ์ในอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้
พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮ์ในอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้
พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮ์ในอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน”⁴⁴

แต่ถึงกระนั้น สิทธิของอะฮ์ลุลบัยต์ก็ถูกหลงลืม
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบนูอุมัยยะฮ์ได้เถลิงอำนาจ ซึ่งพวกเขาก็ได้
วางแผนทำลายล้างอิสลาม สร้างความเสื่อมเสียต่ออิสลาม
อุปโลกน์หะดีษ สร้างแนวคิดที่เป็นเท็จ และสรรเสริญเยินยอกกลุ่ม
คนที่ไม่มีความเหมาะสมจะได้รับคำสรรเสริญ และสิ่งที่เลวร้าย
ที่สุดที่พวกเขาได้กระทำก็คืออาชญากรรมที่พวกเขาได้ก่อขึ้น
ในกัรบะลาฮ์ ซึ่งได้สร้างความสะเทือนใจให้แก่ประชาชาติอิสลาม
และทำให้ผู้คนมากมายต้องโศกเศร้าเสียใจและมีความรู้สึกเห็นอก
เห็นใจกับสิ่งที่ประสบกับอะฮ์ลุลบัยต์ของท่านศาสดา

ในทางการเมือง

การปฏิวัติของอิมามหุเซนได้ก่อให้เกิดการทบทวน
เกี่ยวกับเรื่องอำนาจการปกครอง คุณสมบัติที่ผู้ปกครองรัฐอิสลาม
ควรมี แนวทางที่รัฐอิสลามควรยึดเป็นหลักในการก้าวเดิน และ

⁴⁴ มุสลิม อันนิซาอูรี. (1998). *เรื่องเดิม*

จุดยืนที่ประชาชาติอิสลามควรมีต่อผู้ปกครองที่เบี่ยงเบนออกจาก
ชะรีอะฮ์ของอัลลอฮ์และจริยธรรมของศาสนา

หุเซน (อ) ได้รับการเลี้ยงดูมาในอ้อมอกของศาสนทูต
ของอัลลอฮ์ (คือล๑) ผู้เป็นตาของท่าน และได้รับเอาความรู้และ
จรรยาบรรณมาจากท่าน ในฐานะที่ท่านเป็นหลานสุดที่รักของ
ท่านศาสนทูต ซึ่งท่านศาสนทูตเองก็ได้กล่าวเป็นสัจชีพยานต่อ
สถานภาพของหุเซนไว้ต่อหน้าสอหาบะฮ์ของท่าน ดังหะดีษที่
รายงานโดยอิบนุมาญะฮ์ในสุนันของเขา จากยะฮ์ยา อิบน์มุรเราะฮ์
ว่า “หุเซนมาจากฉัน และฉันมาจากหุเซน ขออัลลอฮ์รักผู้ที่รักหุ
เซน หุเซนเป็นหลานคนหนึ่ง (สิบฎ์) จากบรรดาหลานทั้งหลาย
(อัสบาฏ)”⁴⁵

ดังนั้น เป็นไปไม่ได้ที่หุเซนจะถูกขึ้นก่อนการปฏิวัติครั้ง
สำคัญในครั้งนั้น นอกจากว่าท่านจะต้องมีเหตุผลอันชอบธรรม
และวิสัยทัศน์ทางหลักการที่ชัดเจน ซึ่งสิ่งนี้ได้ก่อให้เกิด
แรงผลักดันสำหรับกลุ่มคนชั้นแนวหน้าของประชาชาติอิสลามผู้ม
ีความรู้ความเข้าใจในการก้าวข้ามบรรยากาศที่พวกอุมัยยะฮ์ได้
สร้างขึ้น (โดยที่พวกอุมัยยะฮ์ต้องการบีบบังคับให้ประชาชาติ

⁴⁵ อบุลหะซัน อัสนินดี. (ม.ป.ป.). *เรื่องเดิม*. เล่ม 1 หน้า 65

อิสลามยอมศิโรราบต่ออำนาจการปกครองของพวกเขา) และทำการพิจารณาที่ชนะของอิสลามที่มีต่ออำนาจการปกครองตามบรรทัดฐานของคัมภีร์และซุนนะฮ์

ในทางสังคม

ขบวนการของอิมามหุเซนให้สร้างระบบคิดใหม่ทางจริยธรรมให้เกิดขึ้น เป็นระบบคิดที่แสดงถึงความสำคัญของการยึดมั่นในหลักการทางจริยธรรม เพื่อเผชิญหน้ากับกระแสการตกเป็นทาสของอัตตาและและการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งการเผชิญหน้าทางจริยธรรมนี้ได้นำไปสู่การเผชิญหน้าระหว่างคนสองกลุ่ม ระหว่างพลพรรคของอิมามหุเซน ผู้ซึ่งปฏิเสธที่จะเป็นตกทาสของอัตตา และยืนหยัดต่อสู้อย่างทรนงเพื่อรักษาไว้ซึ่งศาสนาและประโยชน์สุขส่วนรวม กับฝ่ายตรงข้าม กองทัพของราชวงศ์อุมัยยะฮ์ ซึ่งรวมตัวกันขึ้นมาจากความหิวกระหายในลาภยศสรรเสริญ จนท้ายที่สุดพวกเขาได้ก่ออาชญากรรมและกระทำการอันชั่วช้า เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งและทรัพย์สินผองการถึงแม้ต้องแลกมาด้วยสามัญสำนึกและความถูกต้อง

ขุมคลังความรู้แห่งหุซัยนี

อิทธิพลทางความคิดและวัฒนธรรมอันยิ่งใหญ่ที่การปฏิบัติของอิมามหุเซนได้ทิ้งไว้ในประชาชาตินี้ได้ก่อให้เกิดคลื่นแห่งการเปลี่ยนแปลงและขบวนการทางปัญญาครั้งสำคัญ ซึ่งจวบจนปัจจุบันอิทธิพลดังกล่าวนี้ยังคงมีอยู่และปรากฏให้เห็นในแง่มุมและมิติที่หลากหลาย เพื่อส่งมอบขุมคลังทางปัญญาให้แก่อิสลามและสังคมมุสลิม ผ่านองค์กรต่าง ๆ ที่ได้รับการสนับสนุนจากภาคประชาชน และสถาบันการศึกษา รวมไปถึงขนบธรรมเนียมประเพณีและโอกาสสำคัญทางศาสนาที่ได้รับการให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี

หุซัยนียะฮ์หรือพิธีกรรมไว้อาลัย (มะอ์ตัม) ในความเป็นจริงแล้วก็คือสถาบันทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีนักบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวของอิมามหุเซน (คุฏอบอาห์ อันมินบَّر อัลหุซัยนี) เป็นผู้ทำหน้าที่ในการชี้แนะและเสริมสร้างความรู้ให้แก่ผู้คน โดยมีเงินบริจาคอันมหาศาลที่มาจากนามของอิมามหุเซนเป็นแหล่งทุนสำหรับการจัดกิจกรรม

หรือหากจะศึกษาในแง่ของวรรณกรรมเราก็สามารถกล่าวได้ถึงผลผลิตที่มีจำนวนอยู่อย่างมากมาย ซึ่งเหตุการณ์กัรบะลาอ์

(ด้วยมิติทางโศกนาฏกรรมของมัน) ได้สร้างแรงบันดาลใจให้กวี และนักเขียนมากมายรังสรรค์ผลงานทางวรรณกรรมของพวกเขา ตั้งแต่ยุคที่ร่วมสมัยกับเหตุการณ์จนถึงยุคปัจจุบัน ซึ่งการผลิตงาน วรรณกรรมเกี่ยวกับเหตุการณ์ก็รับชะล้ายังคงสืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ผ่านภาษาและวัฒนธรรมอันหลากหลายที่ได้รับการนำเสนอ ผ่านรูปแบบต่าง ๆ ของการประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง

นอกจากนี้ขุมคลังทางปัญญาที่มาจากการปฏิวัติของอิมามหุเซนยังครอบคลุมไปถึงงานเขียนและงานค้นคว้าวิจัยทางประวัติศาสตร์ที่ให้ความสำคัญกับการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับชีวประวัติของอิมามหุเซน ประวัติของบุคคลและสถานที่สำคัญต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของท่าน รวมไปถึงการศึกษาสภาพของสังคมในยุคของท่าน ส่วนในแง่ของหลักศรัทธาและศาสนา ขุมคลังความรู้ที่มาจากการปฏิวัติของอิมามหุเซนก็ได้เก็บรักษาไว้ซึ่งแนวคิดและมุมมองที่สำคัญที่แผ่ร่นอยู่ในหะดีษ คำบทรายงาน และคำบทชียาเราะฮ์ที่มีรายงานไว้สำหรับการเขียนเขียนสุสานของบรรดาวิรชน

สิ่งทำให้ขุมคลังความรู้แห่งหุซัยนีเป็นขุมคลังทางปัญญาที่โดดเด่นและมีความเป็นพิเศษก็คือการตอบรับจากผู้คน โดยที่

ผู้คนมากมายในประชาชาติอิสลามที่มีใจรักต่ออะฮ์ลุลบัยต์ (ขอ
สานตังมีแค่พวกท่าน) ได้แสดงความรู้สึกร่วมกับการปฏิวัติใน
ครั้งนั้นผ่านโอกาสสำคัญต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อรำลึกถึงอิมามหุเซน
ไม่ว่าจะเป็นวันอาซุรอหรือวันที่ยี่สิบของเดือนศอฟิร รวมไปถึง
ช่วงเวลาอื่น ๆ ที่มีการอ่านซิบาเราะฮ์เพื่อรำลึกถึงท่านตามรายงาน
ที่มาจากอะฮ์ลุลบัยต์ของท่านศาสดา การแสดงความรู้สึกร่วมอัน
ยิ่งใหญ่ ซึ่งมาจากกลุ่มคนที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่มสาว
คนชรา เด็ก คนรวย คนยากจน ปัญญาชน หรือคนกลุ่มอื่น ๆ เป็น
สิ่งที่เราพบเห็นได้ยากนักในกิจกรรมทางสังคมหรือวัฒนธรรม
ของกลุ่มชนอื่น และสิ่งนี้เองที่ทำให้ขุมคลังความรู้แห่งหุซัยนีได้
กลายเป็นขบวนการที่โดดเด่น และแตกต่างจากขุมคลังความรู้อื่น
ๆ ที่ได้รับการนำเสนอแก่สังคมมนุษย์

การจัดระเบียบองค์ความรู้

ขุมคลังความรู้อันยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นผลผลิตจากการปฏิวัติ
ของหุเซน (อ) และเป็นเสียงสะท้อนของขบวนการของท่าน เป็น
สิ่งที่เราต้องให้ความสำคัญและใช้ประโยชน์จากมัน เพื่อที่สิ่งที่
ท่านได้มอบไว้ให้แก่เราจะได้อยู่ในสถานะที่เหมาะสมของมันใน
โลกแห่งวัฒนธรรม ความรู้ และภูมิปัญญาของมนุษย์ โดยเฉพาะ
ในปัจจุบันนี้ที่เราอยู่ในยุคสารสนเทศและโทรคมนาคม

บุคคลที่มีความรู้แห่งหุซัยนีจำเป็นต้องมีการจัดระเบียบโดย นำเอาข้อมูลที่มีอยู่อย่างกระจัดกระจาย ไม่ว่าจะในแง่ของกาลเวลา สถานที่ ภาษา และชาติพันธุ์ ให้มาอยู่รวมกันอย่างเป็นหมวดหมู่ เช่นเดียวกับที่ต้องมีการตรวจสอบทางวิชาการอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อที่แง่มุมและมิติต่าง ๆ ของมันจะได้สำแดงออกมาอย่าง เหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อการศึกษาเชิงวิเคราะห์ในโอกาสต่อไป

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ถือเป็นภาระหน้าที่ที่หนักอึ้ง ซึ่งผู้ที่เข้ามา รับผิดชอบจะต้องเป็นคนที่มีความสูงงอมทางความคิด และมี ประสบการณ์ในทางวิชาการอันยาวนาน ซึ่งในสถาบันเฮซอะฮ์ของเรา (ขออัลลอฮ์โปรดประทานการปกปักรักษา) มีผู้รู้มากมายที่เป็น ผู้แตกฉานทางวิชาการ เป็นผู้กระหายในความรู้และภูมิปัญญา และ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการศึกษาเชิงวิเคราะห์ แต่โดยมากแล้ว พวกเขา มักจะให้ความสนใจในการศึกษาวิชาฟิคว์และอูศูล โดย มุ่งเน้นศึกษาในแง่ของรายละเอียด หลักฐาน และวิพากษ์วิจารณ์ ทัศนะต่าง ๆ ที่มีการนำเสนอไว้อย่างจริงจัง แต่สิ่งที่ก่อให้เกิด คำถามในทันทีก็คือ เหตุใดผู้รู้เหล่านั้นจึงต้องให้ความสำคัญเฉพาะ วิชาฟิคว์และอูศูล และละเลยที่จะศึกษาศาสตร์ในด้านอื่นอย่าง จริงจัง ทั้งที่เป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับอิสลามและมนุษย์ จนทำ

ให้ผลผลิตทางวิชาการของศาสตร์เหล่านั้นที่มาจากสถาบันเฮาเซฮ์
มีจำนวนอยู่เพียงน้อยนิด

อย่างไรก็ดี ยังมีผู้รู้กลุ่มหนึ่งในสถาบันเฮาเซฮ์ อิลมียะฮ์ ที่
ให้ความสำคัญต่อการศึกษาฟิสิกส์และอศุลจนบรรลุถึงขั้นของการ
วินิจฉัย (อิญ์ติฮาด) แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีความแตกฉานใน
ศาสตร์ด้านอื่น และสร้างคุณูปการอันยิ่งใหญ่ไว้แก่แวดวงวิชาการ
หนึ่งในผู้รู้เหล่านั้นก็คืออัลลามะฮ์ ซัยยิดมุฮัมมัดหุเซน ฎอบาฎอบา
อี ที่ได้สร้างผลงานอันยิ่งใหญ่ในวิชาคัมภีร์ โดยถือว่าหนังสือ “อัล
มีฆาน ฟิคัมฟีรุลกุรอาน” (อัลมีฆาน ในการอธิบายกุรอาน)
ของท่านเป็นหนังสือคัมภีร์ที่ดีและลุ่มลึกที่สุดเล่มหนึ่งเท่าที่เคยมี
มา นอกจากนี้ยังมีอัลลามะฮ์ เซกอับดุลหุเซน อัลอะมีนีย์ ผู้เขียน
สารานุกรม “อัลฆอดีร์ ฟิลกิตาบ วัชชุนนะฮ์ วัลอะดบ์” (อัลฆอดีร์
ในมุมมองของพระคัมภีร์ แบบฉบับ และวรรณกรรม) ที่ได้สร้าง
คุณูปการอันยิ่งใหญ่ในประเด็นเรื่องอิมามะฮ์ หรือไม่ว่าจะเป็น
อฮมอญโซรค์ ฎ็อฮ์รอณี ผู้ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับมรดกทางวิชาการของ
นักปราชญ์ในสายธารแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ รวมไปถึงประวัติความเป็น
มาของพวกท่านเหล่านั้น จนถึงที่ท่านศึกษาได้กลายมาเป็น
สารานุกรมถึงสองชุด คือ “อิซชะรียะฮ์ อิลลา ตะศอนีฟีหะฮ์”
(หนทางที่นำไปสู่งานเขียนของชีอะฮ์) และ “ฎอบะกอด อะฮ์ลามิฆ

ซีอะฮ์” (ระดับชั้นบุคคลสำคัญของซีอะฮ์) และที่ลืมที่จะกล่าวถึงไม่ได้ก็คืออิมาม อะฮฺมัด ชัยคิมุฮัมมัดบาكير อัศศ็อดร์ ที่ได้สร้างคุณูปการอันยิ่งใหญ่ไว้ในหนังสือ “ฟัดสะพะศุนา” (ปรัชญาของเรา) “อิกติศอศุนา” (เศรษฐศาสตร์ของเรา) และ “อัลอุศูล อัลมันฎิกียะฮ์ ลิลอิสติกรอฮ์” (พื้นฐานทางตรรกวิทยาของการให้เหตุผลแบบอุปนัย)

ผู้รู้ของเราในยุคก่อนเป็นผู้ที่มีมุมมองกว้างไกล และมีความสนใจในศาสตร์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย ด้วยเหตุนี้พวกท่านจึงได้ทิ้งมรดกทางวิชาการอันล้ำค่าให้แก่พวกเราในหลากหลายสาขาวิชาความรู้ จริงอยู่ที่ฟิสิกส์และอุศูลเป็นวิชาพื้นฐานที่พวกท่านให้ความสำคัญ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าความสนใจของพวกท่านจะจำกัดอยู่เฉพาะกับสองวิชานี้ ซึ่งใครที่อ่านงานของเชคมุฟิด ชัยคิมุรตะฎอฮ์ ชะรีฟรอฎี เซชกฏูซี และอัลลามะฮ์มััจญ์ลิสี ก็ จะเข้าใจถึงสิ่งที่เรากล่าวได้ดี

จริงอยู่ที่ฟิสิกส์และอุศูลเป็นวิชาสำคัญสองวิชาที่ไม่อาจมองข้ามได้ และความอุตสาหะพยายามอันยิ่งใหญ่ที่ผู้รู้ของเราได้สร้างไว้ในสองสาขาวิชานี้ได้ก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจดูแคลนได้ แต่การจำกัดความสนใจไว้เฉพาะกับสองวิชานี้จะทำให้ประชาชาติ

อิสลามต้องสูญเสียโอกาสในการได้รับประโยชน์จากความรู้อัน
ผู้รู้และปวงปราชญ์ในระดับมูญ์ตะฮิดในการที่พวกท่านจะได้ใช้
ความรู้ที่มีไปในการพัฒนาศาสตร์ด้านต่าง ๆ

อย่างไรก็ดี เพื่อเป็นการดำเนินรอยตามเหล่าบรรพ
คณาจารย์ผู้รอบรู้ในสรรพวิชา และด้วยการคล้อยจากอัลลอฮ์และ
ความสำเร็จที่พระองค์ประทานให้ อัลลามะฮ์ เชคมุฮัมมัดศอดิก
อัลกัรบาซี ก็ได้เขียนหนังสือเล่มสำคัญเกี่ยวกับเรื่องราวของอิ
مامหุเซน คือ “คอาอิเราะฮ์ อัลมะฮารีฟ อัลหุซัยนียะฮ์”
(สารานุกรมอิมามหุเซน) โดยที่ท่านได้อุทิศชีวิตและแรงกาย
แรงใจของท่านเพื่อทำหน้าที่อันสำคัญนี้ จนนำไปสู่ความสำเร็จใน
การสร้างผลงานที่เป็นคุณูปการสำคัญต่อแวดวงวิชาการและเป็น
การรับใช้อันยิ่งใหญ่ที่ท่านได้มอบให้แก่หัวหน้าของบรรดาวิรชน
ท่านอิมามหุเซน อิบนูอะลี (อ) สารานุกรมชุดนี้หากนับตาม
ต้นฉบับลายมือของผู้เขียนแล้วมีอยู่ทั้งหมด 500 เล่ม หรืออาจมี
มากถึง 700 เล่ม ซึ่งเป็นตัวเลขที่ทำลายสถิติของสารานุกรมทั้งหมด
ที่มีอยู่ในโลกตะวันออกและตะวันตก เพราะสารานุกรมที่มีขนาด
ใหญ่ที่สุดในโลก (เท่าที่เคยมีมาในอดีต) คือ สารานุกรม
วรรณกรรมที่เขียนขึ้นในประเทศจีนโดยมา ดวนลิน (Ma Duanlin)
เมื่อปี ค.ศ. 1273 ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 348 เล่ม

หรือหากว่าเราจะพิจารณาในแง่ของคุณภาพโดยไม่
พิจารณาในแง่ปริมาณ สารานุกรมอิมามหุเซนที่ได้รับการตีพิมพ์
ออกมาก็เป็นผลงานวิชาการที่แสดงให้เห็นถึงความรู้อันกว้างขวาง
และศักยภาพในการศึกษาวิจัยขั้นสูง รวมไปถึงการศึกษาที่
ครอบคลุม ซึ่งบทหน้าที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ในทุกหมวดได้แสดงให้เห็น
เห็นถึงความมีวิริยวิทยาของผู้เขียนในการเขียนเรื่องนั้น ๆ
เช่นเดียวกับสำนวนและรูปแบบการนำเสนอเรียบง่ายได้สะท้อน
ถึงความสามารถและพรสวรรค์ของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี

อาชुरอ โอกาสในการสร้างเสริมอุดมการณ์

สิบวันแรกของเดือนมูหรรอม (เดือนแรกของปีฮิจเราะฮ์ ศักราช) เป็นหนึ่งในวันสำคัญทางศาสนาของมุสลิมในสายธารของอะฮ์ลุลบัยต์ที่มีจำนวนอยู่ราว 400 ล้านคนทั่วโลก และถึงแม้ว่าจะต้องประสบพบเจอกับอุปสรรคและภัยคุกคามมากเพียงใด พวกเขาก็ไม่เคยละเลยและย่อท้อที่จะจัดงานรำลึกถึงวันอันสำคัญนี้ จนกระทั่งการจัดพิธีรำลึกถึงอาชुरอ ได้กลายมาเป็นอัตลักษณ์สำคัญทางศาสนาของมุสลิมในกายฮิอะฮ์จวบจนถึงปัจจุบัน ทั้งหมดนั้นก็เพื่อเป็นการยืนยันถึงความรักที่พวกเขามีต่ออะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามพระบัญชาที่อัลลอฮมีต่อมวลมุสลิม ในโองการที่กล่าวว่า “จงกล่าวเถิด ฉันไม่ขอสิ่งตอบแทนใดต่อสิ่งนั้น นอกจากความรักในเครือญาติผู้ใกล้ชิด”¹

อะหมัด, ฎ็อบระอูนี, อิบนูอบีฮาติม และฮาгим ได้รายงานหะดีษจากอิบนุอับบาส (ขอความพึงพอพระทัยจากอัลลอฮจะมีแต่

¹ ซูเราะฮ์ อัจซุรอ โองการที่ 23

ท่านทั้งสอง) ว่า เมื่อโองการนี้ประทานลงมาพวกเขา (เหล่าศอ
หาบะฮ์) ถามว่า “โองการนี้ของอัลลอฮ์ ใครกันคือเครื่องนำของ
ท่านที่เราจำเป็นต้องมอบความรักให้แก่พวกเขา” ท่านกล่าวว่า
“อะลี ฟาฏิมะฮ์ และบุตรทั้งสองของพวกเขา”¹

นอกจากนี้ ชีอะฮ์ยังถือว่าการจัดงานรำลึกดังกล่าวเป็น
แบบอย่างของการเกิดเกียรติสัญลักษณ์ของอัลลอฮ์ (ตะฮ์อีม ชะ
อาอิริลาฮ) ตามโองการที่กล่าวว่า “ดังนั้น และใครที่เกิดเกียรติชะ
อาอิรของอัลลอฮ์ สิ่งนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งจากความยำเกรงในหัวใจ”²
เชคอับดุลเราะห്മาน อิบนูนาศิร อัศสะอ์ดี อันนัจญ์ดี ได้กล่าว
อธิบายไว้ว่า ความหมายของชะอาอิรก็คือ สัญลักษณ์ที่ปรากฏของ
ศาสนา (อะฮ์ลาม อัคดีน อัชชะออิเราะฮ์) เช่น พิธีกรรม (มะนาสิค)
ทั้งหมด เช่น ฮะดาเยาะและกุรบานที่พลีแก่กะอ์บะฮ์”³ ซึ่งอะฮ์

¹ อัญญาบะรอณี รายงานไว้ในอัลกะบิร 3/39 และอิบนุนนาญะฮ์ในตัฟซีรของเขา 3/98 เช่น
เดียวกับตัฟซีรของอัลกุรฎี 16/22 และอัศสุญูฎีในอัคร อัลมันันนุร 6/7 และอัลฮัยมะมี
ในอัลมัจญ์มะฮ์ 7/103, 9/168 เช่นเดียวกับอะห์มัด 1/229 และอัลฮากิม 2/444

² ซูเราะฮ์ อัจหัจญ์ โองการที่ 32

³ อับดุลเราะห്മาน อัศสะอ์ดี. (ม.ป.ป.). *ตัยซีร อัลกะรีม อัรเราะห്മาน ฟิตัฟซีร อัลกะลาม
อัลมันันน. หน้า 881*

ลุลบัยต์ (อ) เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏของศาสนา ดังนั้น พวกท่านจึงถือเป็นชะออิรของอัลลอฮฺควรค่าแก่การเทิดเกียรติ

อนึ่ง การที่มุสลิมซื่อสัตย์ทำการรำลึกถึงอาซูรอนั้นก็ถือเป็นการปฏิบัติตามคำสอนของบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ที่ได้สนับสนุนส่งเสริมในเรื่องนี้ และเนื่องจากการที่ซื่อสัตย์ในยุคสมัยต่าง ๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการรำลึกดังกล่าวนี้ พวกเขาจึงยึดมั่นและธำรงรักษามันไว้อย่างเหนียวแน่น และพยายามที่จะพัฒนาให้การรำลึกถึงอาซูรอดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับยุคสมัยและความเปลี่ยนแปลงของชีวิต

คุณูปการอันยิ่งใหญ่

เทศกาลสำคัญทางวัฒนธรรมเป็นปรากฏการณ์ที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมและประเทศต่าง ๆ ซึ่งส่วนมากแล้วเทศกาลเหล่านั้นมักจะได้รับการจัดขึ้นโดยหน่วยงานทางราชการหรือกลุ่มคนชั้นแนวหน้าที่มีจำนวนเพียงน้อยนิด ต่างจากเทศกาลอาซูรอในสังคมซื่อสัตย์ที่ได้รับการจัดขึ้นโดยกลุ่มคนที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ บุรุษหรือสตรี หรือคนที่อยู่ในระดับสังคมที่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งหมดล้วนได้อุทิศตนในช่วงสิบวันแรกของเดือนมุหฺรรออมเพื่อมีส่วนร่วมในการจัดงานรำลึกอันสำคัญนี้ จนปรากฏ

ให้เห็นเป็นภาพของการมีส่วนร่วมของสังคมในวงกว้างที่สร้าง
ความมีชีวิตชีวา ความเป็นปึกแผ่นและความสมัครสมานสามัคคี
รวมไปถึงการเสริมสร้างจิตอาสาและการมีส่วนร่วมกับกิจกรรม
ให้แก่สมาชิกของสังคม

องค์ประกอบสำคัญของงานรำลึกถึงอาชुरอกี้คือ การกล่าว
เทศนาและการบรรยายธรรม การอธิบายหลักการและหลักปฏิบัติ
ต่าง ๆ รวมไปถึงการกล่าวถึงประวัติของท่านศาสนทูตและ
บรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ของท่านและการอุทิศตนที่พวกท่านได้มอบไว้
ให้แก่อิสลามและมวลมุสลิม ซึ่งการบรรยายธรรมในช่วงเทศกาล
อาชुरอนั้นมีเนื้อหาที่หลากหลายในระดับชั้นที่แตกต่างกันตาม
ความรู้และความสามารถของผู้บรรยาย ในบางพื้นที่อาจมีการ
บรรยายธรรมนับสิบ ๆ เรื่องต่อวัน หรือในจังหวัดกอฎีฟเองก็เคยมี
การสำรวจพบว่าการบรรยายธรรมถึง 400 เรื่องในวันเดียวกัน
และเช่นเดียวกันนี้ในจังหวัดอะห์ซาว์

การเทศนาและการบรรยายธรรมเหล่านี้เป็นเสมือนคอร์
สอบรมระยะสั้น ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการปกป้องสมาชิกของ
สังคม (โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่) จากสิ่งที่ไม่ดีและผิดจริยธรรม รวม
ไปถึงการเตือนผู้คนให้คำนึงถึงหน้าที่ที่พวกเขามีในทางศาสนา

และสังคม และเป้าหมายหนึ่งที่ไม่อาจลืมได้ของเทศนาที่มีความพิเศษก็คือ การเสริมสร้างความจงรักภักดีต่อท่านศาสดา (ศ็อลฯ) และอะฮ์ลุลบัยต์ของท่าน (อ) เพื่อที่ผู้คนจะได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของพวกท่าน ยึดมั่นในคำสอนของพวกท่าน และดำเนินชีวิตตามรอยเท้าของพวกท่าน

เพื่อประโยชน์ที่มากขึ้น

ในขณะที่เข้าร่วมในการรำลึกถึงวันสำคัญทางศาสนา มีความจำเป็นที่ผู้เข้าร่วมจะต้องเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายของวันสำคัญนั้น และจะต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์และมารยาทที่ควรปฏิบัติในขณะที่เข้าร่วมงาน ทั้งนี้ก็เพื่อที่การเข้าร่วมงานในวันสำคัญดังกล่าวจะได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตของปัจเจกบุคคลและสังคม ไม่เช่นนั้นแล้วมันก็จะกลายเป็นเพียงประเพณีและพิธีกรรมที่ไร้ซึ่งความหมาย

การทำฮัจญ์ การนมาซ การถือศีลอด และศาสนพิธีอื่น ๆ ที่ศาสนาได้กำหนดไว้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่มีความหมายทั้งสิ้น ซึ่งเราจะไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายนั้นได้เว้นแต่เราจะต้องมีความรู้ความเข้าใจถึงปรัชญาของศาสนพิธีเหล่านั้น และให้ความสำคัญต่อมันเช่นเดียวกันนี้ในกรณีของอาชูรอที่อาจกลายเป็นเพียงประเพณีและ

พิธีกรรมที่ผู้คนยึดถือปฏิบัติโดยที่มันมิได้ก่อให้เกิดผลดีต่อชีวิต
ของพวกเขาหรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อพวกเขาทั้งในทางวัตถุ
และจิตวิญญาณแต่อย่างใด トラバิดที่สังคม โดยเฉพาะผู้ที่ทำหน้าที่
ในการจัดงานมิได้มีความรู้ความเข้าใจในปรัชญาของมัน และ
ขับเคลื่อนมันไปในทิศทางที่ถูกต้อง ดังนั้น เพื่อที่จะได้รับ
ประโยชน์จากการรำลึกถึงอาหารอย่างแท้จริง จำเป็นที่เราจะต้อง
คำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

การสร้างควมมีชีวิตชีวาให้แก่การรำลึก

เอกลักษณ์หนึ่งของอาหารก็คือการที่มันเป็นเทศกาลที่เกิด
จากการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม โดยบทบาทในการจัด
งานมิได้จำกัดอยู่ในคนกลุ่มใดโดยเฉพาะ ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นที่
จะต้องมีการเรียกร้องเชิญชวนให้สมาชิกของสังคมเข้ามามีส่วน
ร่วมในฐานะของเจ้าของงาน และไม่จำกัดตัวเองอยู่ในบทบาทของ
ผู้เข้าร่วมงานหรือผู้สังเกตการณ์เท่านั้น ทั้งนี้เพื่อที่เราจะได้สร้าง
ควมมีชีวิตชีวาให้แก่การรำลึก และนำเสนอมันออกไปในรูปแบบ
ที่ดีที่สุด

คนที่มีความคิดสร้างสรรค์ควรจะเข้ามามีส่วนร่วมในการ
นำเสนอความคิดที่เป็นประโยชน์ของพวกเขาให้แก่ผู้จัดงาน นัก

บรรยาย ผู้จัดรวบรวมนไว้อาลัย และกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพราะไม่เป็นการสมควรเลยที่คนกลุ่มนี้จะเก็บความคิดไว้เฉพาะกับตัวเองหรือกลุ่มของตน แต่พวกเขาจะต้องนำเสนอมันให้แก่ผู้ที่รับผิดชอบในการจัดงานและกลุ่มคนที่มีบทบาทในการออกแบบงาน เช่นเดียวกับผู้รู้ศาสนาทั่วไป (ที่มีได้เป็นนักบรรยาย) ที่จะต้องให้คำแนะนำแก่นักบรรยายที่ปฏิบัติหน้าที่บนเวทีและผู้ที่มีหน้าที่ในการจัดงาน เพื่อที่คำแนะนำของพวกเขาจะได้ทำให้การจัดงานรำลึกถึงอาชुरมมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น หรือหากใครมีฐานะการทางเงินที่ดีก็ควรที่จะให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่ผู้จัดงาน เพื่อที่เขาจะได้มีส่วนร่วมในการเกิดเกียรติยศสัญลักษณ์ของอัลลอฮ์ รัชใช้ศาสนาของพระองค์ และก่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมโดยรวม

คนทุกกลุ่มมีหน้าที่ในการร่วมแรงร่วมใจเพื่อรังสรรค์งานรำลึกอันสำคัญนี้ ไม่ว่าเขาคนนั้นจะมีความถนัดด้านไหนหรือทำอาชีพใด ซึ่งที่เรากล่าวมานี้ก็รวมถึงบรรดาศิลปิน นักแสดง นักเขียน และกวีด้วยเช่นกัน

สังคมของเรามีคนมากมายที่มีความสามารถและมีศักยภาพอันดี แต่น่าเสียดายที่การมีส่วนร่วมของคนเหล่านี้ยังคงมีให้เห็นอย่างน้อยนิด

การแสดงละคร การแสดงนิทรรศการ รวมไปถึงการ
สร้างสรรค์งานวรรณกรรม เป็นองค์ประกอบอันดีที่จะสร้างความ
มีชีวิตชีวาให้แก่อาหารได้ และทั้งหมดที่กล่าวมานี้เราก็จะต้องไม่
ลืมความสำคัญของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ที่สามารถ
จะใช้ประโยชน์ได้ทั้งในแง่ของการประชาสัมพันธ์และการ
เผยแพร่เรื่องราวของอาหารให้แพร่กระจายออกไปในสังคม

การสร้างความสามัคคีในการทำงาน

หากว่าอาหารเป็นเทศกาลที่จัดขึ้น โดยมีพื้นฐานมาจาก
แนวคิดทางศาสนา และมีเป้าหมายสำคัญเพื่อที่ผู้ร่วมงานจะได้
แสวงหาความใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์และความพึงพอใจของ
พระองค์ ก็หมายความว่าผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดงานทุกภาคส่วน
จะต้องมีความสามัคคีสามัคคีกันเพื่อรับใช้เป้าหมายอันสูงส่ง
นี้ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่เราจะต้องสร้างเสริมศักยภาพในการ
ทำงานเป็นหมู่คณะให้เกิดขึ้น และร่วมแรงร่วมใจกันในการ
จัดระบบระเบียบให้แก่การทำงานของเร เพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้
เป็นลักษณะของสังคมที่เจริญแล้ว ส่วนสังคมที่ขาดความสามัคคี
สามัคคีและขาดการทำงานอย่างเป็นระบบก็ต้องตกเป็น
สังคมที่ล้าหลังอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ หรือเมื่อพิจารณาในอีก
แง่มุมหนึ่ง หากว่างานรำลึกถึงอาหารเป็นเสมือนกระชกที่สะท้อน

ถึงสภาพและคุณภาพของสังคม ก็ยิ่งจำเป็นที่เราจะต้องเตรียม
มันให้ดีที่สุด เพื่อที่ภาพลักษณ์ของสังคมจะได้รับการนำเสนอ
ออกไปอย่างงดงาม

การปรึกษาหารือกันระหว่างนักบรรยายเพื่อแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อการบรรยายก็ถือเป็นสิ่งจำเป็นและ
สำคัญ ทั้งนี้เพื่อที่การบรรยายของพวกเขาจะได้มีคุณภาพ และ
สร้างผลกระทบต่อผู้ฟังได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับผู้จัดงานใน
สถานที่ต่าง ๆ ที่ควรจะมีการปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับเรื่องเวลา
โดยเฉพาะสถานที่ที่อยู่ใกล้กัน ทั้งนี้เพื่อที่การจัดงานจะได้
ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้มาร่วมงานได้มากที่สุด และเพื่อหลีกเลี่ยง
ปัญหาความวุ่นวายที่มาจากกรณีที่เครื่องเสียงติดกันเองจนทำให้เสีย
บรรยากาศอันดี หรือในกรณีของเต็นท์บริการก็เช่นกัน หากว่าใน
พื้นที่แห่งหนึ่งมีเต็นท์บริการมากกว่าหนึ่งเต็นท์ก็จะต้องมีการ
ปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับการทำงานในด้านต่าง ๆ รวมไปถึงการ
แจกอาหารและเครื่องดื่ม เพื่อที่อาหารและเครื่องดื่มเหล่านั้นจะ
ได้รับการแจกจ่ายให้แก่ครอบครัวต่าง ๆ อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง
โดยจะต้องคำนึงถึงสิทธิของครอบครัวที่ยากจนก่อน ทั้งนี้โดยอาจ
ประสานงานกับมูลนิธิการกุศลหรือองค์กรทางสังคมเพื่อขอ
รายชื่อของครอบครัวที่มีความยากลำบากและต้องการความ

ช่วยเหลือ และนำอาหารไปมอบให้แก่ครอบครัวเหล่านั้นเพื่อ
ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างสมบูรณ์

ศาสนแห่งเอกภาพและความสมานฉันท์

ในปัจจุบันสังคมอิสลามต้องประสบกับปัญหาความ
ขัดแย้งระหว่างนิกาย ซึ่งเป็นปัญหาที่ทำให้มุสลิมต้องสาละวนอยู่
กับการถกเถียงที่ไร้ประโยชน์ อีกทั้งยังสร้างความบาดหมางให้
เกิดขึ้นในหมู่มุสลิมซุนนะฮ์และชีอะฮ์ ทั้งนี้ไม่ว่าจะผ่านทาง
หนังสือ สื่อออนไลน์ หรือการถกเถียงกันในช่องโทรทัศน์
ดาวเทียมซึ่งส่วนมากแล้วไม่เคยนำไปสู่ผลสรุปอันใด

ความขัดแย้งระหว่างนิกายที่กล่าวมานี้ไม่ก่อให้เกิด
ประโยชน์กับผู้ใดนอกจากศัตรูที่ต้องการเพียงแต่จะทำลายความ
เป็นเอกภาพในประชาชาติอิสลาม ในขณะที่ประชาชาติอิสลามใน
ทุกวันนี้ต้องการความสมัครสมานสามัคคีและความเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันเพื่อเผชิญหน้ากับภัยคุกคาม

สิ่งที่เราต้องการย้ำเตือนในที่นี้ก็คือ มุสลิมจะต้องไม่ตกไป
อยู่ในหลุมพรางแห่งความขัดแย้งทางนิกายที่ศัตรูได้สร้างไว้ด้วย
การเข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างวาทกรรมที่นำไปสู่ความขัดแย้ง
จริงอยู่ที่การอธิบายแนวคิดของนิกายชีอะฮ์และแก่นแท้ของ

แนวทางแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) เป็นสิ่งที่ต้องทำ อีกทั้งยังเป็นพันธกิจ
หนึ่งของธรรมนูญแห่งหุซัยนี (อัลมินบร อัลหุซัยนี) ที่มีเป้าหมาย
เพื่อที่จะทำให้สังคมจะได้รู้จักกับสายธารอันบริสุทธิ์นี้และมีความ
เข้าใจอันดีเกี่ยวกับแนวทางของอะฮ์ลุลบัยต์ แต่ทั้งหมดนั้นก็
จะต้องเป็นไปโดยการนำเสนอในเชิงบวกด้วยหลักการและเหตุผล
โดยปราศจากการปลุกปั่นและการสร้างความเกลียดชัง อีกทั้งยัง
ต้องมีการเน้นย้ำถึงหลักการของเอกภาพและความสมานฉันท์ รวมไปถึง
ไปถึงการเปิดกว้างยอมรับความแตกต่างและการอยู่ร่วมกันใน
สังคมอย่างรักใคร่ปรองดอง เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่
ประเทศชาติ

สังคมเราในทุกวันนี้มีประเด็นปัญหาอีกมากมายที่ต้อง
ได้รับการศึกษาและแก้ไข ปัญหาที่สำคัญที่สุดก็คือ การที่เยาวชน
คนหนุ่มสาวในทุกวันนี้ต้องประสบพบเจอกับความท้าทายใหม่ ๆ
มากมายที่มาจากแนวคิดที่ผิดและบิดเบือนความถูกต้อง ซึ่งคน
หนุ่มสาวในทุกวันนี้ยังคงต้องการการดูแลและเอาใจใส่จาก
ครอบครัว สังคม และองค์กรทางศาสนาอย่างเป็นพิเศษ เพื่อ
ปกป้องพวกเขาจากสิ่งที่ไม่ดี

นอกเหนือจากที่กล่าวมานี้ สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การที่สังคมจะต้องให้ความร่วมมือกับองค์กรทางสังคม เช่น มูลนิธิ การกุศล สมาคมกีฬา หรือองค์กรอื่น ๆ ที่ทำงานเพื่อประโยชน์ส่วนร่วม และจะต้องมีการเปิดโอกาสให้ผู้ที่อยู่นอกสังคมได้เข้ามาศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของเรา รวมไปถึงการมีส่วนกับการชุมนุมทางศาสนา (มัจญ์ลิส) ของเรา และรับฟังการบรรยายของเราในบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความอิสระเสรี เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำความรู้จักกับเราโดยตรง โดยห่างไกลจากถ้อยคำปลุกปั่นและคำครหาที่เป็นเท็จ

การเคารพกฎระเบียบ

ท้ายที่สุดนี้มีความจำเป็นที่เราจะต้องกล่าวถึงการเคารพกฎระเบียบและการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลานี้ที่ภูมิภาคของเราอยู่ในสถานการณ์ที่สับสนเสี่ยงและเต็มไปด้วยภัยคุกคาม ซึ่งจำเป็นที่เราจะต้องตื่นตัวและระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา

สำหรับการจัดพิธีรำลึกถึงอาซุรอ จำเป็นที่จะต้องมีการประสานกับหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการจัดระเบียบ

การจรรยาและรักษาความปลอดภัย เพื่อที่ผู้คนจะได้มาร่วมในพิธี
ไว้อาลัยในบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความสงบสุข

ส่วนลูกหลานของเราที่ยังเป็นนักเรียนและนักศึกษา
จะต้องไม่ละเลยเรื่องการเรียนรู้ จะต้องไม่ทุ่มเทเวลาไปกับการเข้า
ร่วมในการรำลึกถึงมหารัชมงคลก่อให้เกิดผลกระทบกับหน้าที่
หลักของพวกเขา เพราะสิ่งนั้นจะทำให้พวกเขาต้องสูญเสียโอกาส
ในการได้รับประโยชน์ที่เหมาะสมกับวัย ในขณะที่วัยของพวกเขา
เป็นวัยเรียน ซึ่งพวกเขาจะต้องใส่ใจกับการเรียนและการได้รับ
ประโยชน์จากการศึกษาเป็นสำคัญ

อาจารย์และวัฒนธรรมของประชาคมชิอะฮ์

วัฒนธรรมกระแสหลักที่มีอยู่ในสังคมหนึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลต่อความคิดของสมาชิกในสังคมและกำหนดทิศทางให้แก่พฤติกรรมของพวกเขา และในขณะที่พูดถึงวัฒนธรรมเราก็ต้องการสื่อถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อ ศิลปะ หลักจริยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตามที่ทนายเลอว์ นักมานุษยวิทยาชาวอังกฤษได้กล่าวไว้

และตามที่กล่าวมานี้ ในขณะที่นักสังคมวิทยาคนหนึ่งทำการศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมเขาก็จะต้องทำศึกษาวัฒนธรรมของสังคมนั้นไปด้วย ทั้งนี้เพื่อที่จะสามารถให้คำอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของคนในสังคม และเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้คนในสังคม และจากการศึกษาถึงวัฒนธรรมกระแสหลักของสังคมผู้ศึกษาก็จะสามารถเข้าใจถึงความเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมนั้น ๆ กับพฤติกรรมของคนในสังคมและสภาพความเป็นอยู่ของสังคมนั้น ซึ่งสิ่งนี้เป็นเรื่องปกติ

เพราะมนุษย์ก็เป็นเสมือนร่างกายที่ขับเคลื่อนได้ด้วยเจตนา และเจตนาในที่นี้ก่อกำเนิดมาจากความคิดและวัฒนธรรมที่คนคนหนึ่งมี รวมไปถึงสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมในพื้นที่ที่เขาอยู่อาศัย และตามที่กล่าวมานี้ ทุกครั้งที่เราได้พิจารณาถึงสภาพความเป็นจริงของสังคมมนุษย์ และต้องการศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น ก็จำเป็นที่เราจะต้องศึกษามันตามแนวทางของวัฒนธรรมกระแสหลักที่มีอยู่ในสังคมนั้น ซึ่งการศึกษาในลักษณะนี้เป็นการศึกษาที่กระทำกันโดยนักวิจัยชาวตะวันตกจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่พวกเขาเข้ามาศึกษาปรากฏการณ์สังคมที่มีอยู่ในสังคมซีอะฮ์ที่มีอัตลักษณ์และความโดดเด่น ซึ่งแน่นอนอย่างยิ่ง สังคมซีอะฮ์ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอิสลาม แต่ด้วยแนวคิดและค่านิยมบางประการที่มีทำให้สังคมซีอะฮ์มีอัตลักษณ์พิเศษที่ไม่อาจพบเห็นได้ในส่วนอื่นของประชาคมอิสลาม

พวกเขาศึกษาถึงสภาพของสังคมซีอะฮ์ในอิหร่านว่ามุสลิมซีอะฮ์ในอิหร่านสามารถก่อการปฏิวัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุคนี้ได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่การปฏิวัติในครั้งนั้นขับเคลื่อนโดยประชาชนที่มีเพียงสองมือและดำเนินไปด้วยสันติวิธีที่ปราศจากความรุนแรงใด ๆ อีกทั้งผู้นำการปฏิวัติในครั้งนั้นก็เป็นเพียงผู้นำศาสนาที่ผู้คน

ให้ความเคารพนับถือ มิได้เป็นบุคคลที่มาจากตระกูลที่ร่ำรวยหรือ
มีอิทธิพลทางการเมืองแต่อย่างใด ท่านเป็นเพียงชายคนหนึ่งที่มา
จากหมู่บ้านในชนบทอันห่างไกลที่มีนามว่า “โคเมน” จากนั้นก็ได้
เข้ามาศึกษาเล่าเรียนและบรรลุถึงระดับขั้นอันสูงส่งทางความรู้
และจริยธรรม จนทำให้ผู้คนค่อย ๆ รู้จักและเลื่อมใสศรัทธาในตัว
ท่าน ทำให้ท่านสามารถชี้นำพวกเขาให้ลุกขึ้นก่อการปฏิวัติ และ
นำไปสู่การโค่นล้มระบอบการปกครองที่แข็งแรงแรงที่สุดระบอบ
หนึ่งในภูมิภาคตะวันออกกลางได้ และท้ายที่สุดก็ได้ก่อให้เกิด
“สาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่าน” ขึ้นมา

ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้เป็นประเด็นที่นักวิชาการในโลก
ตะวันตกให้ความสนใจและเขียนถึงมันอย่างมากมาย มันเกิดขึ้น
ได้อย่างไร ประสบความสำเร็จได้อย่างไร และหลังจากนั้นไม่นาน
ปรากฏการณ์เดียวกันก็เกิดขึ้นซ้ำในประเทศเลบานอน ซึ่งเป็นส่วน
หนึ่งของประชาคมอาหรับที่กำลังเผชิญหน้ากับภัยคุกคามของ
ลัทธิไซออนิสต์ที่ได้เข้ามาก่อตั้งรัฐเดือนอิสราเอลไว้ในภูมิภาค
ของเรา รัฐเดือนที่ก่ออาชญากรรมต่อประเทศและผู้คนในภูมิภาค
ของเราหลายต่อหลายครั้ง ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือภาคใต้ของเลบานอน
ที่เคยตกอยู่ภายใต้การยึดครอง แต่ในท้ายที่สุดก็สามารถปลดแอก
ตนเองได้ด้วยการต่อสู้ของคนกลุ่มเล็ก ๆ (เมื่อเทียบกับประชากรที่

มืออยู่อย่างมากมายในโลกอาหรับ) และเป็นเพียงส่วนหนึ่งของ สังคมเลบานอน แต่สุดท้ายคนกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มนี้ก็ได้ขับไล่กองทัพ ของอิสราเอลจนต้องถอยร่นออกไปจากภาคใต้ของเลบานอนด้วยความพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ

และเมื่อไม่นานมานี้ก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นในอิรัก ตลอดช่วง สามทศวรรษที่ผ่านมาประชาชนชาวอิรัก (ซึ่งส่วนมากเป็นชีอะฮ์) ต้องทนอยู่ภายใต้การกดขี่บีฑาอย่างหนักหน่วง ซึ่งก่อนหน้านี้ ชีอะฮ์ก็ต้องทนอยู่ในสภาพของคนชายขอบมาเป็นเวลานาน ในช่วงการปกครองของพวกชาตินิยมที่ขึ้นมามีอำนาจในอิรัก หลังจากการยึดครองของอังกฤษ ทั้ง ๆ ที่ชาวชีอะฮ์ในอิรักเป็นกลุ่ม คนที่มีบทบาทสำคัญในการปฏิวัติและการต่อสู้หลายต่อหลายครั้ง แต่ถึงกระนั้น เมื่อขับไล่อังกฤษออกไปได้พวกเขาก็ต้องตกอยู่ใน สภาพที่ถูกกดขี่ จนมาถึงยุคของซัดดัมที่ชีอะฮ์ในอิรักถูกกดขี่อย่าง ถึงที่สุด ดังจะเห็นได้จากการค้นพบสุสานหมู่ที่ฝังคนมากมายไว้ในหลุมเดียวกัน ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงการจับกุม การทรมาน และการ เนรเทศที่เกิดขึ้นอย่างมากมายในยุคนั้น แต่หลังจากที่ระบอบของ ซัดดัมล่มสลาย ประชาชนชีอะฮ์ในอิรักก็ได้แสดงให้เห็นโลกได้ ประจักษ์ถึงความมีอารยธรรมอันสูงส่งของพวกเขา โดยที่พวกเขา มิได้ทำการแก้แค้นหรือคิดบัญชีกับกลุ่มคนที่เคยกดขี่ข่มเหงพวก

เขาในอดีต หรือมิได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งหรือความแตกแยกขึ้น
ระหว่างคนกลุ่มต่าง ๆ ในประเทศ เพราะพวกเขาได้ยึดมั่นในคำ
ชี้แนะของผู้นำทางศาสนา ผู้มิได้มีที่มาจากฐานคิดทางชาติพันธุ์
(เพราะตัวของท่านเองมิได้เป็นคนอิรัก หรือมิได้เป็นชาวอาหรับ
อีกทั้งยังมีได้เป็นคนของเผ่าใดในประเทศอิรัก) อีกทั้งยังตัวของ
ท่านเองก็มิได้เป็นผู้นำทางการเมืองตามความหมายที่เข้าใจกัน
ในทางวิชาการ แต่ทั้งหมดนี้ ประชาชนชีอะฮ์ชาวอิรักได้มอบจิต
วิญญาณและการเชื่อฟังภักดีของพวกเขาแก่ผู้นำที่มาจากชนชาติ
อื่นและเป็นบุคคลที่มิได้ถือสัญชาติอิรัก ซึ่งพวกท่านก็น่าจะได้
ทราบข่าวที่มรณัฐสูงสุด ท่านซัยยิดชิสตานี ของดเว้นจากการ
ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เนื่องจากท่านถือสัญชาติอิหร่าน แต่ถึง
กระนั้นประชาชนชาวอิรักก็ต่างเลื่อมใสศรัทธาในตัวท่านโดยไม่
คำนึงถึงว่าท่านจะต้องเป็นชาวอิรักหรือชาวอาหรับหรือไม่
(ถึงแม้ว่าจะเป็นที่รับทราบกันว่าบรรดาซัยยิดและลูกหลาน
ของอะฮ์ลุลบัยต์นั้นเป็นคนเชื้อสายอาหรับ) หรือท่านจะต้องเป็น
ผู้นำกลุ่มอำนาจทางการเมืองกลุ่มใด สิ่งนี้ได้ก่อให้เกิดความ
ประหลาดใจต่อประชาคมโลกจนพวกเขาต่างตั้งคำถามถึงสาเหตุที่
ทำให้ผู้คนศรัทธาในตัวของผู้นำทางศาสนาได้เพียงนี้

บุรุษท่านนี้ (ซัยยิดซีสตานี) ทั้ง ๆ ที่ท่านต้องอยู่ภายใต้การปิดล้อมของซัดดัมเป็นเวลายาวนาน แต่เมื่อถึงเวลาที่ท่านต้องแสดงความคิดเห็นทางการเมืองท่านก็สามารถแสดงมันออกมาได้อย่างชาญฉลาด และทำให้นักการเมืองผู้คร่ำหวอดในวงการทั่วโลกต้องรู้สึกทึ่งในอัจฉริยภาพของท่าน ในครั้งที่มีการเลือกตั้งใหญ่ในอิรักท่านได้ประกาศสนับสนุนการเลือกตั้ง และเน้นย้ำให้หน่วยงานต่าง ๆ รวมไปถึงประชาชนชาวอิรักสังเกตเห็นถึงความสำคัญของการเลือกตั้ง ทั้งนี้ก็เพื่อที่พวกเขาจะสามารถกำหนดชะตากรรมของตนเอง และสร้างอนาคตอันสดใสให้แก่ประเทศชาติ และถึงแม้ว่าขบวนการก่อการร้ายจะบูวาระเบิดหน่วยเลือกตั้ง แต่ผู้คนที่หลั่งไหลกันออกมาใช้สิทธิ์ของพวกเขาอย่างอุ่หนาฟ้าง ทั้งหญิงและชาย คนหนุ่มสาว และคนชรา โดยไม่หวาดกลัวต่อภัยอันตรายและคำข่มขู่ที่กลุ่มก่อการร้ายได้ประกาศไว้

ปรากฏการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้ศึกษาสังคมซื่อฮ์ ว่าเหตุใดสังคมซื่อฮ์จึงมีลักษณะอันพิเศษเหล่านี้ ที่ทำให้สังคมนี้โดดเด่นและแตกต่างไปจากสังคมอื่นในโลกมนุษย์

การรำลึกถึงชีวประวัติของอะฮ์ลุลบัยต์

เรามีได้มีเจตนาที่จะคุยโวโอ้อวดแต่อย่างใด เพราะเราเชื่อในกลุ่มอื่น ๆ ก็มีลักษณะพิเศษที่เราอาจไม่มี แต่เราเพียงต้องการที่จะย้ำเตือนแก่ผู้ศึกษาที่ต้องการศึกษาปรากฏการณ์เหล่านี้ให้เล็งเห็นถึงความสำคัญของวัฒนธรรมกระแสหลักในสังคม ซึ่งวัฒนธรรมดังกล่าวนี้เป็นส่วนแต่เป็นสิ่งที่มุสลิมชีอะฮ์ได้รับมาจากวิถีชีวิตของอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ที่พวกเขา มีความผูกพัน ไม่เฉพาะเพียงแต่ในแง่ของประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่วิถีชีวิตของอะฮ์ลุลบัยต์ยังคงปรากฏชัดในสามัญสำนึกของสังคมนี้ในทุกระดับชั้น แม้แต่ในด้านวิชาการที่บรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ได้ทิ้งตัวบทคำสอนไว้มากมาย เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับผู้รู้และนักคิดของชีอะฮ์ในการศึกษาและแสวงหาคำตอบให้แก่ปัญหาและข้อสงสัยที่มี

หรือในด้านของจิตวิญญาณเองก็มีตัวบทคำสอนมากมาย ไม่ว่าจะเป็นบทขอพร (ดูอาอ์) บทรำพึงรำพัน (มุนาญาต) ที่ผู้ศรัทธาสามารถนำมาอ่านได้ในเวลาหรือโอกาสต่าง ๆ ซึ่งทั้งหมดนี้ถือเป็นตำราอันบริสุทธิ์ที่ประชาคมชีอะฮ์สามารถจะใช้ประโยชน์จากมันได้ในทางจิตวิญญาณ

และนอกจากที่กล่าวมานี้ ในแง่ของอารมณ์ความรู้สึกเราก็ มีการจัดงานรำลึกถึงวันสำคัญต่าง ๆ เกี่ยวกับอะฮ์ลุลบัยต์ เช่น วัน อาชูรอ โดยที่มุสลิมชีอะฮ์ในทั่วทุกมุมโลกจะรวมตัวกันรำลึกถึง วันอันสำคัญนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีจำนวนน้อยชนิดก็ตาม

แล้วการรำลึกถึงวันสำคัญต่าง ๆ เหล่านี้มีความสำคัญ อย่างไร

ความสำคัญของมันก็คือ การที่เราจะได้รำลึกถึงวิถีชีวิต ของบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ซึ่งวิถีชีวิตของพวกท่านเป็นวิถีชีวิตที่ เต็มไปด้วยคุณค่า เพราะมันเต็มไปด้วยการกระทำที่มาจาก หลักการอันสูงส่งและจริยธรรมอันดีงาม ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่เรา จะพบสิ่งที่ไม่ดีแม้แต่เพียงเล็กน้อยในวิถีชีวิตของบรรดาอิมาม แห่งอะฮ์ลุลบัยต์ ประชาคมชีอะฮ์มีความคุ้นเคยต่อการรำลึกถึงวัน สำคัญต่าง ๆ ทางศาสนาด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวของอะฮ์ลุลบัยต์ และชีวิตของพวกท่าน จริงอยู่ที่เราอาจมีข้อสังเกตบางประการ เกี่ยวกับการนำเสนอชีวประวัติของอะฮ์ลุลบัยต์ แต่หากพิจารณา โดยรวมแล้วเราก็สามารถกล่าวได้ว่า การรำลึกถึงชีวประวัติ ของอะฮ์ลุลบัยต์นั้นได้ส่งผลให้เกิดแนวคิดทางวัฒนธรรมที่มี เอกลักษณะเฉพาะในวิถีชีวิตของมุสลิมชีอะฮ์ ซึ่งเราจะกล่าวถึง

บางส่วนจากแนวคิดต่าง ๆ ที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ ดังนี้

ผู้นำทางศาสนาและบรรทัดฐานของการคัดเลือก

สิ่งที่เราสามารถเรียนรู้ได้ประการแรกก็คือ ความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้นำทางศาสนาตามบรรทัดฐานและหลักจริยธรรม นั่นก็เพราะว่าบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์นั้นมิได้อยู่ในสภาพที่มีอำนาจการปกครอง แต่อยู่ในสภาพที่ถูกกดขี่ข่มเหงเสียส่วนใหญ่ ดังนั้น การมีความสัมพันธ์กับพวกท่านก็ถือเป็นกรณีความสัมพันธ์กับกลุ่มคนที่ต่อต้านอำนาจรัฐ ซึ่งอาจนำไปสู่การสูญเสียผลประโยชน์และการถูกกดขี่ในบางรูปแบบ หรือบางครั้งก็อาจนำมาซึ่งภัยถึงชีวิตดังที่เคยเกิดขึ้นในยุคการปกครองของอุมัยยะฮ์และอับบาสิยะฮ์

การรำลึกถึงสภาพต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัจจัยอันดีที่จะสร้างเสริมอุดมการณ์อันมั่นคงให้เกิดขึ้นในสามัญสำนึกของประชาคมชีอะฮ์ เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำการคัดเลือกผู้นำทางศาสนาในทุกยุคสมัยให้ตรงตามบรรทัดฐานทางศาสนา มิใช่เลือกจากตำแหน่งสถานภาพทางการเมือง หรือหน้าตาทางสังคม

และด้วยบรรทัดฐานเดียวกันนี้ที่มุสลิมชีอะฮ์ใช้ในการ
เลือกมัรญูอ์ โดยพิจารณาจากคุณสมบัติต่าง ๆ ซึ่งคุณสมบัติที่
สำคัญที่สุดก็คือ ความยุติธรรม (อัลอะดาละฮ์) และความรู้ โดย
ที่มัรญูอ์คนนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้สูงสุด (อัลอะฮ์ลัม) ซึ่งผ่าน
การตรวจสอบของผู้ชำนาญการ (อะฮ์ลุลคิบเราะฮ์) และ
ผู้ชำนาญการในที่นี่เป็นกลุ่มคนที่ได้รับความเชื่อถือในสังคม
วิชาการ ทั้งนี้โดยพิจารณาจากประวัติทางวิชาการที่คนคนนั้นมี
เช่น บรรดาคณาจารย์ในสถาบันเฮาะฮ์ต่าง ๆ หรือจากบทบาท
หน้าที่ทางศาสนา เช่นกรณีของผู้รู้ที่ทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนาใน
สังคม

สิ่งต่าง ๆ ที่มุสลิมชีอะฮ์ได้รับฟังจากวิถีชีวิตของอะฮ์
ลุลบัยต์ และความจงรักภักดีที่มีตรสหายมีต่อพวกท่าน รวมไปถึง
ความอดทนอดกลั้นต่อความทุกข์ยากที่พวกเขาต้องประสบจาก
การมีความสัมพันธ์กับพวกท่าน เช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในกัรบะ
ลาอ์ และเรื่องราวของวีรชนที่ถูกนำมาเล่าขานต่อประชาคมชีอะฮ์
ในทุกปีด้วยวิธีการที่ก่อให้เกิดความสะเทือนใจ สิ่งต่าง ๆ ทั้งหมด
นี้จะปลูกฝังความรู้ตึกนิกคิดและจิตใจของชีอะฮ์ให้มุ่งแสวงหาผู้ที่
จะมาทำหน้าที่ตัวแทนของอะฮ์ลุลบัยต์ในการอธิบายแนวคิดและ
บทบัญญัติทางศาสนาให้แก่พวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะต้องประสบ

กับความยากลำบากเพียงใด ทั้งนี้โดยเป็นไปเพื่อดำเนินรอยตาม
บรรดาวีรชนผู้สัจจริงแห่งกัระบาลาอ์

ถึงตรงนี้ก็จะได้ถึงความสัมพันธ์ที่มุสลิมชีอะฮ์มีต่อ
บรรดามัรญูอ์ของพวกเขา โดยที่บรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ (อ)
ได้แนะนำให้พวกเขาย้อนกลับไปหาบรรดามัรญูอ์เมื่อพวกเขามี
ปัญหาทางศาสนาที่ต้องการคำตอบ ดังนั้น ความรักและศรัทธาที่
ชีอะฮ์มีต่อมัรญูอ์ของพวกเขานั้นก็เป็นไปเพื่อปฏิบัติตามคำชี้แนะ
ของบรรดาอิมามนั่นเอง

การปฏิเสธความอธรรมและการกดขี่

สิ่งที่สองที่สามารถเรียนรู้ได้จากวิถีชีวิตของอะฮ์ลุลบัยต์
(อ) ก็คือ การปฏิเสธความอธรรมและการกดขี่

ความยุติธรรมที่ประสพกับบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์และการ
ลิดรอนสิทธิของพวกเขาเป็นประเด็นหลักที่มีการนำมาพูดคุยกัน
ในการรำลึกถึงอาชูรอและวันสำคัญต่าง ๆ ของอะฮ์ลุลบัยต์ โดย
ปกติแล้วกวีและนักพูดก็จะนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้อย่างมี
ศิลปะและสร้างความสะเทือนใจแก่ผู้ฟังจนอาจทำให้น้ำตาต้องริน
หลั่ง ซึ่งไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใดเลยว่า โศกนาฏกรรมและเรื่อง
เลวร้ายต่าง ๆ ที่ประสพกับลูกหลานผู้บริสุทธิ์ของท่านศาสดาถือ

เป็นสิ่งที่สร้างความสะเทือนใจ โดยเฉพาะเมื่อเราพิจารณาถึงสถานภาพอันสูงส่งที่พวกท่านมี ดังนั้น การรำลึกถึงความทุกข์ยากและความอยุติธรรมที่ประสบกับอะฮ์ลุลบัยต์อยู่อย่างสม่ำเสมอ ก็จะทำให้สร้างการมีความรู้สึกร่วมใจเกิดขึ้นในหัวใจของผู้ศรัทธา อันจะนำไปสู่การมีใจสนับสนุนพวกท่าน เพราะตามธรรมชาติบริสุทธิ์ (อัลฟิฏเราะฮ์) มนุษย์ย่อมจะมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้ถูกอธรรม เช่นเดียวกับที่มันจะสร้างความรู้สึกร่วมใจต่อด้านความอยุติธรรมและการกดขี่ให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้คนในทุกที่และทุกเวลา ไม่ว่าจะความอยุติธรรมนั้นจะมาจากใครและประสบกับผู้ใด อีกทั้งยังจะเป็นเกราะป้องกันมนุษย์จากการกระทำอันเป็นการกดขี่ข่มเหงผู้อื่น ไปด้วยในตัว

หากคนคนหนึ่งรู้สึกสะเทือนใจกับสิ่งที่ประสบกับอิมามฮุเซนและพลพรรคของท่าน และรู้สึกโกรธผู้คนที่สังหารท่าน เขาก็จะรู้สึกรังเกียจการกระทำทุกอย่างที่นำไปสู่การทำลายชีวิตผู้บริสุทธิ์ เช่นเดียวกันนี้ คนที่รำไห้ให้แก่ความทุกข์ยากที่บรรดาสตรีของอะฮ์ลุลบัยต์ต้องประสบจากการถูกจับเป็นเชลยและการบุกทำลายกระโจมที่พักของพวกท่าน สิ่งที่จะเกิดขึ้นในจิตใจของเขาก็คือ ความรู้สึกต่อต้านทุกการกระทำที่เป็นการกดขี่ข่มเหงครอบครัวของผู้อื่น

สิ่งที่เรากล่าวในที่นี้เป็นผลที่เรามุ่งหวังจากการรำลึกถึงเรื่องราวของกुरुบะลาห์ เหมือนกับการที่เราคาดหวังว่าการนมาซจะนำไปสู่การหักห้ามใจจากความชั่วช้าและเลวทรามตามที่กูรอนอันจำริญได้กล่าวไว้ แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า การนมาซจะก่อให้เกิดผลกระทบดังกล่าวกับผู้นมาซทุกคน ยกเว้นในปริมาณของความรู้ความเข้าใจที่ผู้นมาซคนนั้นมีต่อเป้าหมายของการนมาซ และความรู้สึกร่วมที่เขามีต่ออิริยาบถและถ้อยคำที่เขากล่าวในขณะที่ทำการเคารพภักดีต่อพระผู้ทรงอภิบาล เช่นเดียวกันนี้ ผลกระทบที่มาจากการรำลึกถึงวิถีชีวิตของอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ก็เกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้รำลึกมีความรู้ความเข้าใจในหลักการและจริยธรรมที่แฝงเร้นอยู่ในวิถีชีวิตอันทรงคุณค่าของพวกเขาเหล่านั้น

ในทุกวันนี้สภาพความเป็นจริงของสังคมชีอะฮ์ได้เป็นประจักษ์พยานถึงการที่สังคมนี้ปฏิเสธความอยู่ดีธรรมและการกอดจี๋ จริงอยู่ที่สังคมของชีอะฮ์เองก็เหมือนกับสังคมอื่น ๆ ที่อาจมีกายอยู่ดีธรรมและการกอดจี๋ให้เห็นบ้าง แต่หากเปรียบเทียบกันแล้วก็อาจกล่าวได้ว่า ความอยู่ดีธรรมและการกอดจี๋ที่เกิดขึ้นในสังคมชีอะฮ์นั้นยังมีเพียงน้อยนิด เมื่อเทียบกับสังคมอื่นที่อยู่ในสภาพการณ์และสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

การยับยั้งชั่งใจ

สิ่งที่สามที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากการรำลึกถึงวิถีชีวิตของอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ก็คือ การยับยั้งชั่งใจ เพราะเรื่องราวของอะฮ์ลุลบัยต์เป็นเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความอดทนอดกลั้นต่อความทุกข์ยากที่พวกท่านได้ประสบ โดยที่ความทุกข์ยากต่าง ๆ เหล่านั้นมีได้ทำให้พวกท่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบในเชิงลบที่ก่อให้เกิดผลเสียต่ออิสลามและประชาชาติมุสลิมแต่อย่างใด พวกท่านไม่เคยโกรธผู้ใดในเรื่องส่วนตัว และไม่เคยสอนให้สานุศิษย์ของท่านคำนึงถึงผลประโยชน์ของตนหรือผลประโยชน์ของกลุ่มคนเท่านั้น แต่หากจะโกรธพวกท่านก็สอนให้สานุศิษย์ของท่าน โกรธเพื่ออัลลอฮ์ และพยายามทุกวิถีทางเพื่อบรรลุถึงความพึงพอใจพระทัยของอัลลอฮ์ ดังที่อิมามหุเซน (อ) ได้กล่าวไว้ว่า “ความพึงพอใจพระทัยของอัลลอฮ์คือความพึงพอใจของเราอะฮ์ลุลบัยต์ เราจะอดทนต่อการทดสอบของพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะได้มอบรางวัลของผู้ที่มีความอดทนให้แก่เรา” และดังที่บิดาของท่าน หัวหน้าของศรัทธาชน (อ) เคยกล่าวไว้ว่า “แล้วฉันก็อดทน ถึงแม้ว่าในดวงตาจะมีสิ่งที่สร้างความระคายเคือง และในลำคอจะมีสิ่งที่ทำให้หายใจลำบาก”

ในวันอาชูรอของทุกปีมุสลิมซี้ะฮ์จะทำการอ่านชีวประวัติของอิมามหุเซน (อ) เพื่อรำลึกถึงเรื่องราวของท่าน และ

เพื่อที่จะนำสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต มีหลายเหตุการณ์ในชีวิตของท่านที่ทำให้ผู้ศึกษาต้องถูกคิด เหตุใดท่านต้องเดินทางออกจากเมืองมักกะฮ์ทั้ง ๆ ที่กำลังอยู่ในช่วงเวลาแห่งการทำหัจญ์ ท่านทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ใดหรือนอกจากการที่ท่านต้องการที่จะปกป้องรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของวิหารกะอ์บะฮ์ทั้ง ๆ ที่หากท่านอยู่ในมักกะฮ์ก็อาจจะปลอดภัยกว่าการที่ท่านจะออกเดินทางไปทีอื่น แต่ท้ายที่สุดแล้วความศักดิ์สิทธิ์ของกะบะฮ์ก็สำคัญสำหรับท่านมากกว่าสิ่งใด

นอกจากนี้มุสลิมชีอะฮ์ยังได้เรียนรู้ว่า อิมามหุเซน (อ) ได้ให้การต้อนรับกองทหารกลุ่มแรกของพวกอุมัยยะฮ์อย่างไร ในขณะนั้นทหารที่ถูกส่งมาเพื่อปิดล้อมอิมามมีประมาณหนึ่งพันคน ซึ่งเป็นจำนวนที่ท่านสามารถจะต่อกรได้ แต่แทนที่ท่านจะใช้โอกาสจากความหิวกระหายของพวกเขาและข้อจำกัดทางจำนวนที่พวกเขามีในการทำสงครามกับพวกเขา ท่านกลับปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น แต่กลับมอบน้ำให้พวกเขาได้ดื่มดับกระหาย

หรือในเหตุการณ์ที่ผู้ส่งสาส์นของอิมามหุเซน (อ) มุสลิมอิบนุอะกีล สบโอกาสในการลอบสังหารเจ้าเมืองกุปะฮ์ที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากพวกอุมัยยะฮ์ นั่นคืออูบัยดุลลอฮ์ อิบนุซุฮัยร ในขณะ

เขาเข้ามาพบซุร็อยก์ อิบดุลอะฮ์วีร์ ในบ้านของฮานี อิบนุรวะฮ์ และทั้ง ๆ ที่เจ้าของบ้านได้ขอร้องให้ท่านใช้ประโยชน์จากโอกาสครั้งนั้นในการสังหารอิบนูซียาด แต่ท่านก็ปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น โดยกล่าวถึงคำสอนของศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ็อลฯ) ที่กล่าวว่า “ศรัทธาเป็นเสมือนโซ่ล่ามการทำร้ายผู้อื่นลับหลัง ผู้ศรัทธาจะไม่ทำร้ายผู้อื่นลับหลัง”

นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์อีกมากมายที่แสดงให้เห็นถึงการที่อะฮ์ลุลบัยต์ได้ยึดมั่นในประโยชน์สุขของอิสลามและประชาชาติมุสลิม โดยที่พวกท่านไม่เคยทำอะไรโดยไร้การไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน นี่คือนิทเวียนอันยิ่งใหญ่ที่สานุศิษย์ของอะฮ์ลุลบัยต์ได้เรียนรู้จากจุดยืนที่พวกท่านได้แสดงไว้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งในอิรักเองทั้ง ๆ ที่ชีอะฮ์ต้องประกับการกดขี่บีฑาอย่างเลวร้ายจากระบอบของซัดดัม แต่พวกเขาก็ไม่เคยคิดที่จะล้างแค้นผู้ที่กระทำต่อพวกเขาในลักษณะที่จะนำไปสู่ความเสียหายแก่ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น การวางระเบิด การลอบสังหาร หรือการทำลายผลประโยชน์ของประเทศชาติ หรือในประเทศเลบานอน ถึงแม้ว่าชาวใต้ในเลบานอนจะประสบกับการข่มเหงรังแกจากเหล่าสมุนรับใช้ของลัทธิไซออนิสต์ แต่หลังจากการปลดแอกพวกเขาก็แสดงให้เห็นถึงจริยธรรมในการระงับอารมณ์โกรธในแบบที่ไม่เคยเป็นที่พบเห็น

มาก่อนในผู้ชนะ ส่วนประเทศอิรักในทุกวันนี้ สิ่งที่มีมุสลิมซื่อสัตย์ได้
แสดงให้เห็นโลกได้ประจักษ์ก็คือ การควบคุมอารมณ์และหลีกเลี่ยง
การใช้ความรุนแรงอย่างเกินขอบเขตในการตอบโต้กลุ่มก่อการ
ร้ายที่มุ่งทำลายชีวิตของผู้นำทางศาสนา สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และชีวิต
ของผู้บริสุทธิ์ ทั้งนี้ก็เพื่อทำลายแผนการของศัตรูในการสร้าง
ปัญหาความขัดแย้งทางนิกายให้เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่การเกิด
สงครามกลางเมืองขึ้นในประเทศ ทั้งหลายทั้งปวงนี้ถือเป็นผล
สะท้อนที่มาจากการรำลึกถึงชีวประวัติของบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ)
ทั้งสิ้น

การใช้ประโยชน์จากอาชুরอ

การรำลึกถึงชีวประวัติของอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) และเหตุการณ์
กัรบะลาอ์เป็นสิ่งที่จะเปิดพลาทิวอันกว้างใหญ่แห่งความรู้ความ
เข้าใจและบริสุทธิ์ผุดผ่องให้แก่หัวใจและปัญญา ดังนั้น ช่วงเวลา
แห่งการรำลึกถึงอาชুরอจึงเป็นช่วงเวลาอันดีที่เราจะได้แสวงหา
ประโยชน์มากมายจากการรำลึกถึงเรื่องราวของอะฮ์ลุลบัยต์ได้
โดยเฉพาะในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

หนึ่ง: การเน้นย้ำถึงความสำคัญของการยึดมั่นใน
จริยธรรมอันดีงาม โดยที่สังคมเราในทุกวันนี้กำลังเผชิญหน้ากับ

ความท้าทายในเรื่องนี้ ท่ามกลางความเปิดกว้างของสื่อดาวเทียม และสื่อออนไลน์ที่ทำให้สังคมต้องการภูมิคุ้มกันที่มากขึ้น เพื่อที่จะสามารถเสพสื่อได้อย่างเหมาะสมและห่างไกลจากสิ่ง ลามกอนาจารที่แฝงเร้นเข้ามา

คนรุ่นใหม่ของเราในทุกวันนี้ต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ มากมายที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของพวกเขา หรือบางทีก็ทำให้พวกเขาต้องตกเป็นเหยื่อของยาเสพติดจนทำให้เสียอนาคตไปอย่างน่าเสียดาย ดังนั้น การเข้ามามีส่วนร่วมกับการรณรงค์ถึงอาชुरอจึงถือเป็นโอกาสอันดีที่พวกเขาจะได้รับเอาแนวคิดที่ถูกต้องที่จะช่วยให้พวกเขาสามารถเผชิญหน้ากับความท้าทายในสังคมใหญ่ได้อย่างสง่างาม และตามที่กล่าวมานี้จึงถือว่ามีความจำเป็นที่ถ้อยคำต่าง ๆ ที่ใช้กันในการรณรงค์ถึงอาชुरอจะต้องเป็นถ้อยคำที่เป็นที่เข้าใจและยอมรับได้สำหรับคนหนุ่มสาว อีกทั้งจะต้องมีการเตรียมโปรแกรมอันเหมาะสมที่สามารถดึงดูดให้คนกลุ่มนี้เข้าร่วมในงานรณรงค์ด้วยความสนใจ

สอง: การเสริมสร้างความเป็นปึกแผ่นของสังคม: ความเจริญก้าวหน้าของชีวิตและสภาพความเป็นจริงที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยส่งผลให้สถาบันครอบครัวต้องประสบกับปัญหา

มากมาย ดังที่เราจะพบเห็นได้ถึงสภาพความเป็นจริงของครอบครัวในยุคนี้ที่ขาดความรักใคร่กลมเกลียวและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนสังคมในยุคก่อน และไม่เพียงจะจำกัดอยู่ในสถาบันครอบครัวเท่านั้น แต่ปัญหายังลุกลามไปถึงสังคมใหญ่จนก่อให้เกิดความสั่นคลอนต่อความสงบสุขของสังคม และก่อให้เกิดภัยคุกคามต่ออนาคตของสังคมโดยรวม ดังนั้น ในช่วงเวลาแห่งการรำลึกถึงอาชुरอมิเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องใช้ประโยชน์จากเทศกาลอันยิ่งใหญ่นี้ในการสร้างความแข็งแกร่งให้แก่สถาบันครอบครัว และช่วยกันคิดหาทางแก้ไขปัญหาที่สถาบันครอบครัวในทุกวันนี้ต้องประสบ รวมไปถึงการที่จะต้องร่วมมือร่วมแรงกันสร้างความมีเสถียรภาพให้แก่สังคม ด้วยการจัดตั้งองค์กรทางสังคมและมูลนิธิที่จะมาทำหน้าที่ในการปกป้องดูแลให้การสนับสนุนช่วยเหลือสมาชิกของสังคม

สาม: การมีส่วนร่วมกับวาระของชาติ: ไม่เป็นการถูกต้องเลยหากว่าอาชुरอมิจะจัดขึ้นโดยละเลยต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศ ยกตัวอย่างเช่น เราที่อยู่ในประเทศซาอุดีอาระเบีย ทุกวันนี้เรามีประเด็นสำคัญที่ต้องใส่ใจนั่นคือการสานเสวนาระดับชาติและปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชน โดยไม่นานมานี้ได้มีการจัดตั้งสถาบันแห่งชาติเพื่อสิทธิมนุษยชนขึ้น นอกจากนี้ยังมีเรื่องการเลือกตั้ง

สภาพตำบล หรือแม้แต่ปัญหาความรุนแรงและการก่อการร้าย ซึ่งประเทศของเราในทุกวันนี้ต้องเผชิญกับคนกลุ่มหนึ่งที่มีต้องการทำลายความมั่นคงและความสงบสุขของประเทศของเรา ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นปัญหาที่สำคัญสำหรับเราในฐานะที่เป็นพลเมือง และจำเป็นที่เราจะต้องนำมันมากล่าวถึงและศึกษาในช่วงเวลานี้ เพื่อสร้างความกระจ่างให้แก่ผู้ที่มาเข้าร่วมงาน และเพื่อผลักดันให้เกิดความรู้สึกร่วมกับวาระของชาติและประโยชน์ที่พวกเขาควรได้รับทั้งในทางศาสนาและสังคม

ขอสานติ์พินิจมีแด่หุเซน แด่อะลี อิบนุหุเซน แด่ผู้ให้การช่วยเหลือหุเซน รวมถึงพระเมตตาของอัลลอฮ์และพรอันจำเริญจากพระองค์

บรรณานุกรม

1. กุรอาน
2. บากิร ษะรีฟ อัลกุรอซี. (1993). *หะยาต อัลอิมาม อัลหุเซน* (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: คาร อัลบะลาเฆาะฮ์
3. ฟัยรุลรอซี. (ม.ป.ป.). *อัศดฟัซ็ร อัลกะบীর* (พิมพ์ครั้งที่ 3). เบรุต: คาร อิห์ยาอ์ อัตุรอยฮ์ อัลอะรอบี
4. มุฮัมมัดกาซิม อัลก็อซวีนิ. (1991). *ฟาฎิมะฮ์ อัชชะฮ์รอ มินัลละฮ์ด อัลลละฮ์ด* (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: มุฮัสสะสะฮ์ อันนุร ลิลมัญญูอาต
5. มุฮัมมัด นาสิรุদ্ดีน อัลอัลบานี. (ม.ป.ป.). *ซิลซิละฮ์ อัลอะฮาดิษ อัศศอฮิฮะห์* (พิมพ์ครั้งที่ 4)
6. มุฮัมมัดบากิร อัลมัจญ์ลิสี. (1983). *บิหารุลอันวาร* (พิมพ์ครั้งที่ 3). เบรุต: คาร อิห์ยาอ์ อัตุรอยฮ์ อัลอะรอบี
7. มุฮัมมัด อิบนูยะอ์กูบ อัลกุลัยนี. (1985). *อัลกาฟี*. เบรุต: คาร อัลอ็ฏวอาฮ์
8. มุฮัมมัด อิบนูอะลี อัชเชากานี. (1990). *คุร อัศสะหาบะฮ์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ดามัสกัส: คาร อัลฟิกร์
9. อิบนูหะญ์ร อัลอัศกอตานี. (1992). *อัลอิศอบะฮ์ ฟิ ตัมยิษ อัศศอหาบะฮ์* (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: คาร อัลญะบัล

10. มุสลิม อันนิชาบุรี. (1998). *ศอฮ์หฺมุสลิม* (พิมพ์ครั้งที่ 1).
ริยาด: คาร อัลมุฆนี
11. อะดี อัลมุตตะกี อัลฮินดี. (1985). *กัณฑ์อุมมาล* (พิมพ์ครั้งที่ 5). เบรุต: มุอัสสะสะฮ์ อรริฆาละฮ์
12. อะห์มัด อิบน์ฮันบัล. (1998). *มุสนัด อัลอิมามอะห์มัด อิบน์ฮันบัล* (พิมพ์ครั้งที่ 1). ม.ป.ท.: อาลัม อัลกุฎบ
13. อับดุลเราะห์มาน อัลสะอ์ดี. (ม.ป.ป.). *ตัยซีร อัลกะรีม อรริฆะห์มาน ฟิตตัฟซีร กะลามิลมันนาน*. มุอัสสะสะฮ์ อรริรียะฮาน: คาร อัชชะกออิร
14. อัลฮากิม อันนิชาบุรี. (ม.ป.ป.). *อัลมุสตัคร์รอก อะลัศศอฮ์ฮัยัน*. เบรุต: คาร อัลกุฎบ อัลฮิลมียะฮ์
15. อบดุลหะซัน อัลหะนะฟี อัชชินดี. (ม.ป.ป.). *ซัรหฺ์ สุนันอบีมาญะฮ์*. เบรุต: คาร อัลญะบัล
16. อบูดาวูด อัลสะญูตตานี. (1988). *สุนัน อบีดาวูด* (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: คาร อันญินาน
17. ฮาซิม มะอ์รูฟ อัลหะชะนี. (1990). *ซีเราะฮ์ อัลอะอิมมะฮ์ อัลอิชนัยอะฮ์*. เบรุต: คาร อัตตะฮะรอฟ ลิลมัญญูอาต

ประวัติผู้เขียน

เชกหะซัน อัศคี้อฟฟาร์ ถือกำเนิดในปี ค.ศ. 1958 ณ เมือง กอฎีฟ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ท่านสำเร็จการศึกษาทางด้าน ศึกษาศาสตร์จากสถาบันทางวิชาการที่สำคัญทั้งในเมืองนะญ์ฟ กุม กูเวต และเตหะราน และเคยทำหน้าที่เป็นอาจารย์สอนในสถาบันเฮ ซะฮ์ อิลมียะฮ์หลายแห่ง

ในขณะที่มีอายุเพียง 11 ปีท่านได้เริ่มฉายแววในการเป็น นักบรรยาย และผลงานต่าง ๆ ที่ท่านสร้างไว้ได้ทำให้ท่าน กลายเป็นหนึ่งในนักบรรยายชั้นนำในโลกอาหรับในเวลา ต่อมา ปัจจุบันท่านมักจะได้รับเชิญไปบรรยายในประเทศต่าง ๆ เช่น บาห์เรน คูเวต โอมาน ซิเรีย เช่นเดียวกันนี้ หลังจากชัยชนะ ของการปฏิวัติอิสลามแห่งอิหร่าน เทปบรรยายของท่านได้เคยถูก คัดเลือกให้เผยแพร่โดยสถานีวิทยุของสาธารณรัฐอิสลามแห่ง อิหร่าน ภาคภาษาอาหรับ

เชกหะซัน อัศคี้อฟฟาร์ มีผลงานตีพิมพ์กว่า 160 เล่ม และ มีบทบาทสำคัญในการเคลื่อนไหวเพื่อสร้างเอกภาพและความ เข้าใจอันดีระหว่างนิกายต่าง ๆ ของอิสลาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ระหว่างมุสลิมสายสะละฟีและชีอะฮ์ นอกจากนี้ท่านยังมีบทบาทในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ขันติธรรมทางศาสนา และการนำคำสอนทางศาสนามาประยุกต์ใช้ในการสร้างบุคลิกภาพและการพัฒนาสังคม และเนื่องจากความรู้และบทบาทอันโดดเด่นในการทำงานที่มี ท่านจึงได้รับอนุญาตจากผู้รู้ศาสนาระดับสูง) มะรอนีย์ (หลายท่านในการรายงานหะดีษและปฏิบัติหน้าที่สำคัญทางศาสนา

ปัจจุบันเชกหะซัน อัสคีอ์ฟาร์ พำนักอยู่ที่เมืองกอฎีฟ ประเทศซาอุดีอาระเบีย